

VEZÉRCIKK

Pénzügyeinkről – őszintén • *A szerkesztő*

Régebbi olvasóink bizonyára várják, hogy ebben a lapszámban benne lesz a megrendelőlap az Élő Víz jövő évi előfizetéséhez. Gondolom, az sem okoz meglepetést, hogy ezúttal ismét áremelésre kerül sor, hiszen eddig egyetlen évet sem úsztunk meg anélkül, hogy a lap árának emelésére ne kényszerültünk volna. Idén sem ez, hanem az áremelés mértéke a meglepő. Az Élő Víz számai jövőre 100 Ft-ba kerülnek majd, ez 66,7%-os áremelést jelent!

A szerkesztőségi üléseken mindig fájó szívvel beszéltünk a korábbi 20–30%-os áremelésekről is, amikor azokra a hűséges olvasóinkra gondoltunk, akiknek a keresetük vagy a nyugdíjuk csak a mindennapi megélhetéshez elég. Most sem szívesen, de kénytelenek vagyunk megtenni ezt a fájdalmas lépést. Indoklásul hadd álljon itt néhány adat!

Az Élő Víz első száma 12 számozott oldalt tartalmazott, ára 25 Ft volt. Vagyis egy oldal kb. 2 Ft-ba került. Idén az újság 28–36 oldalon jelent meg, ára 60 Ft volt. Tehát egy oldal még mindig 2 Ft-ba került, annak ellenére, hogy az utóbbi négy évben az infláció minimum 120%-os volt, ami azt jelenti, hogy az átlagár a négy évvel ezelőttinél 2,2-szerese! A fenti számokból rögtön kitűnik, hogy lapunk ára nem követte az inflációt. Ezt az Országos Titkárságtól kapott anyagi támogatás tette lehetővé. Az adatokból azt is megértjük, hogy a jövő évre tervezett 100 Ft-os ár egyáltalán nem sok, hiszen az eddigihez hozzáadva az idei 30%-os inflációt, csupán az öt év alatti 150%-os inflációval felszorozva az eredeti 2 Ft/oldal árat, a jövő évre 5 Ft/oldalt kapunk, ami 28 oldallal számolva 140 Ft/darabnak felel meg. S akkor még mindig nem ejtettünk szót az időközben bevezetett áfáról, a posta- és az útiköltségekről, a szerkesztő, a tördelőszerkesztő és a gépiró bérezéséről, az idén színessé változott borítólapról!

Az áremeléssel kapcsolatosan tehát szíves megértéseket kérjük, rámutatva arra, hogy az új ár még mindig nem lesz elég a nyomdaköltségek fedezésére sem! Kérünk, ezután is rendeljétek meg az Élő Vizet, ne járjon lapunk úgy, mint Közösségünk könyvesboltja, amelyet be kellett zárni a gyenge forgalom miatt (több gyülekezetünk, sajnos, más felekezetek könyvesboltjait részesítette előnyben)! Buzdítunk arra, hogy a tehetősebb testvérek fizessék elő a lapot a megélhetési gondokkal küszködők számára, hiszen ez is egy válfaja az adakozásnak és a missziómunkának. A magunk részéről pedig úgy kívánunk segíteni azokon, akiknek egyszerre sok lenne az évi 600 Ft-os előfizetési díj befizetése – bár az év elején történő egyösszegű befizetés lenne a kívánatos –, hogy a gyülekezeteknek akkor is elküldjük a megrendelt mennyiségű Élő Vizet, ha pár darabnak mindig csak utólag, a megjelenés után kapjuk meg az árát. Tehát, azok is rendeljék meg egész évre az Élő Vizet, akik csak számonként tudnak érte fizetni!

Amit pedig mi ígérhetünk, az az, hogy az eddigieknél is nagyobb odaadással igyekszünk az Úr akaratát keresni abban, hogy milyen témákról és hogyan írjunk az Élő Vízben, hogy lapunk igazán Isten országát építő legyen, s ne csak emberi akaratból és bölcsességből íródjon. Hisszük, a végéremehetetlen gazdagságú és mindenható Úr megáldja az olvasóinkkal való együttműködésünket.

MEDITÁCIÓ

Sol invictus? • Berezki Sándor

Az első keresztények körében nem alakult ki Krisztus születésének olyan fajta ünneplése, mint ahogy azt mi gyakoroljuk napjainkban. December 25-én eredetileg a különböző ókori népek a téli napfordulót, a mítoszok szerint a napisten születését ünnepelték. Sol invictus: a legyőzhetetlen Nap ünnepe. A Kr. u. 4. században az egyház erre a napra tette Jézus Krisztus születésének évfordulóját.

A századok folyamán karácsony ünnepléséhez számos népi szokás kapcsolódott, melyben ősi pogány elemek keveredtek a keresztény hagyománnyal. A szeretet és béke ünnepének nevezett karácsony jelképe a karácsonyfa lett. A karácsonyfa állításának szokása a 19. század eleje óta Magyarországon is elterjedt. Minden családban igyekeznek karácsonyfát állítani. Az ajándékok, a gyertyafény, a finom vacsora, a meghitt családi együttlét mindenkinek örömet jelent. Ha látjuk a templomban a szalmán fekvő kis „Jézuskát”, elszorul a szívünk, és magunkra gondolunk, magunkat kezdjük sajnálni, hogy milyen mostoha is hozzánk az élet, vagy az jut eszünkbe: „Istenem, Te nagyon szerethetsz engem, mert nagy vagyona tettem szert, és nem vagyok ilyen szegény, mint Te voltál. Megáldottál, mert Mercedesen járhatok. Vállalkozásaim jól sikerültek ebben az évben. Igen Uram, a hitben erőteljesebben gyalog járnak, de én...”

Miről emlékezik meg a bibliai hitű keresztény Jézus születése évfordulóján?

Először is **Isten ígéreteiről**.

Isten megígérte, hogy Szabadítót küld, aki az embert a Sátán, a bűn és a kárhozatalmából megmenti:

„És ellenkezést szerzek közötted és az asszony között, a te magod között, és az ő magva között: az neked fejedre tapos, te pedig annak sarkát mardosod” (1Móz 3,15).

Eljött a Szabadító, beteljesedett az ígélet.

„Mikor pedig eljött az időnek teljessége, kibocsátotta Isten az ő Fiát, aki asszonytól lett, aki törvény alatt lett, hogy a törvény alatt levőket megváltsa, hogy elnyerjük a fiúságot” (Gal 4,4–5). Ezért gyönyörködünk az Úrban, aki hű és ígérekben gazdag. Isten nem tér el az Igétől, mindent úgy tesz, ahogy megígérte. Megszületett kétezer évvel ezelőtt a Szabadító. Ezért van szabadulás számunkra. Nincs olyan mélység, ahonnan ki ne hozhatna minket. Hiszünk az Úrtól kapott személyes ígérek valóra válásában. Biztosra vehetjük, amit ígért, beteljesíti.

Másodszor: megemlékezünk arról, hogy az ígérek szerint az Úr **Betlehemben** született meg.

„De te Efratának Betleheme, bár kicsiny vagy a Júda ezrei között: belőled származik nékem, aki uralkodó az Izráelen, akinek származása eleitől fogva, öröktől fogva van” (Mik 5,2). A prófécia szó szerint beteljesedett:

„Amikor pedig megszületett vala Jézus a júdeai Betlehemben, Heródes király idejében, imé napkeletről bölcsek jövének Jeruzsálembe...” (Mt 2,1). Isten előre kijelentette, hogy a Messiás Dávid városában, Betlehemben fog megszületni. A város neve szó szerint: kenyér háza. Itt született meg Jézus, aki magát az élet kenyérének nevezte. *„Én vagyok az életnek kenyere” (Jn 6,48).*

Jézus Betlehemben született meg. A mi újjászületésünk „helye” pedig Krisztus: *„Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az, a régiék elmúltak, imé újjá lett minden” (2Kor 5,17).* Amikor őszintén megbánjuk bűneinket, a Szentlélek újjászül minket a Jézus Krisztussal való életközösségre. Kereszthalála és feltámadása újjászületésünk, új életünk alapja. Dicsőség Istennek, megszületett a Szabadító. Amikor megemlékezünk Krisztus születéséről, hálát adunk azért is, hogy kegyelemből újjászülethettünk, Isten gyermekeivé lehettünk. Tudom, kedves olvasó, hogy csak akkor nagy örömmel neked Jézus születése, ha te is újjászületted.

Harmadszor: megemlékezünk arról is, hogy **amikor Isten valami nagy dolgot tesz, akkor az ellenség is beveti romboló erejét.** Amikor Jézus megszületik, az ellenség felkel ellene. A próféták mindezt előre megmondták: „*Szó hallatszott Rámában, sírás és keserves jajgatás, Rákhel siratta az ő fiait, nem akart megvigasztaltatni az ő fiai felől, mert nincsenek*” (Jer 31,15). Máté evangélista erről így ír: „*Ekkor Heródes... kiküldvén, megölete Betlehemben és annak egész környékén minden gyermeket...*” (Mt 2,16) Isten tervét azonban nem hiúsíthatja meg a gonosz. Az ellenség ugyan pusztított, kardja öldökölt, de nem volt hatalma Azon, akit Isten Szabadítóként küldött.

Sokszor aggodalom vesz erőt rajtunk, amikor azt látjuk, hogy az Úr egyes emberekben végzett jó munkáját az ördög lerombolja. Sírva vetünk, küzdünk emberekért, az ördög pedig egyik napról a másikra megkaparintja munkánk gyümölcsét. Hányszor csüggedünk el a szolgálatokban bekövetkezett károk miatt! Nagy fájdalmat okoz nekünk, amikor a Sátán törbe csalja az embereket, és elidegeníti őket Istentől. De akivel az Úrnak terve van, nem maradhat végérvényesen a gonosz kezében. Hiszünk az Úr győzelmében! Kegyelemből mégis célt érünk. A gyengékből erősek lesznek, a bizonytalanok bizonyosságra jutnak, s akiket ma még a Sátán bilincsek között tart, holnap az Úr szabad gyermekei lehetnek.

Heródes gyilkossága ellenére az Úr ügye diadalmasan halad tovább a maga útján. Meg kell tanulnunk, hogy Isten útján veszteségek közepett haladunk előre.

Negyedszer: az Úrnak voltak mindig **tisztelői, imádói annak ellenére,** hogy sok ellensége van. A bölcsek is előbukkantak a messzeségből, mint az Úr tisztelői: „*És bemenvén a házba, ott találák a gyermeket anyjával, Máriával, és leborulván, tisztességet tőnek néki; és kincseiket kitárván, ajándékokat adának néki: aranyat, tömjént és mirhát*” (Mt 2,11). Tudjuk, hogy mindig több az ellenség, mint a tisztelő. Ez így volt mindig. A bölcseknek élő hite volt, ezért tisztelték az Urat, és felismerték a kisgyermekben Isten ígéretét, a Királyt, a királyok Királyát, az uraknak Urát. Örömmel adtak Neki ajándékokat, jelezve ezzel, hogy szívüket is odaadják. Ha megismerjük Jézust, akkor készek vagyunk minden odaadni Neki. Hiszen Isten is úgy szeretett minket, hogy „... *az Ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem Őt mindnyájunkért odaadta, mimódon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk?*” (Róm 8,32)

Ki imádja tehát igazán az Urat? Az, aki mindent odaad Neki, „Lélekben és igazságban” imádja Őt. Üres az olyan istentisztelet, amely csak szavakból áll, de nem követi az áldozat. Ha felismerjük Isten irántunk való szeretetét, akkor ez szeretetet és tiszteletet ébreszt bennünk Iránta. S amilyen mértékben szeretjük Istent, olyan mértékben szeretjük az embereket is.

Ötödször: megdöbben minket **Jézus szegénysége és egyszerűsége,** az a körülmény, amelyben született, s el kell komolyan gondolkoznunk azon, hogyan akarunk közeledni Hozzá: hűvös értelmünkkel, magasan szárnyaló elménk filozófikus gondolataival, vagy a hit egyszerűségével. Az Ő titka az élő hit előtt tárul fel. Nem ostoba és rajongó hit révén lép be az életünkbe, hanem az egyszerű hit által. Szegénnyé kell lennünk ahhoz, hogy befogadhassuk Őt. Aki nem jut el saját szegénysége tudatára, nem alkalmas Isten országára.

„... *gazdag lévén, szegénnyé lett érettetek, hogy ti az Ő szegénysége által meggazdagodjatok*” (2Kor 8,9). „*Boldogok a lelki szegények: mert övék a mennyeknek országa*” (Mt 5,3).

Jézus szegénnyé lett, hogy a világ legszegényebb és legegyszerűbb embere is befogadhassa Őt, és részese lehessen szabadításának.

Hatodszor: **a betlehemi jászolban fekvő Jézus a kezdet, és a mennybe távozó Úr a vég.** Ő mondta: „*Én vagyok az Alfa és az Omega, kezdet és vég, ezt mondja az Úr, aki van, és aki vala és aki eljövendő, a Mindenható*” (Jel 1,8). Meghalt a golgotai kereszten, megváltott minket. Születése kicsiny kezdet volt. Először csak néhányan tisztelték, most már szerte a világon sok millió ember tiszteli Őt, hisz Benne. A mi megtérésünk is egy kicsiny kezdet. Csodálatos kibontakozás következhet be bennünk az Úr megszentelő munkája folytán.

Karácsony a kezdet, a kegyelem kiáradásának kezdete volt. Ez a szabadító kegyelem ma is

jelen van, és működik az emberek lelkében. Krisztus be is fejezi a bennünk elkezdett jó munkáját. Jézus megszületett mint gyermek, és a mennybe ment mint Úr, aki elvégezte földi küldetését. Ő a kezdet és a vég: mindent elvégzett értünk, hogy üdvözüljünk. Ne nyugtalankodj, hogy az Úr munkájának csak kicsiny kezdetét tapasztalod az életedben: ha engedelmes leszel, elvégzi munkáját benned, és azokban is, akikért naponta könyörögsz! Hetedszer: nemcsak arról emlékezünk meg karácsonykor, hogy csak néhányan álltak a jászolbólcső előtt, hanem arról is, hogy **mindenkinek meg kell állnia Krisztus ítélőszéke előtt**. Csodálkozunk azon, hogy Jézus, az Úr, egyszerű istállóban született, szalmán feküdt, és különféle állatok vették körül. Mintha ez a próféták szava beteljesedésének jelképes kezdete volna: „*És lakozik a farkas a báránnyal, és a párduc a kecskefiúval fekszik, a borjú és az oroszlánkölyök és a kövér barom együtt lesznek, és egy kisgyermek őrzi azokat*” (Ézs 11,6). A békesség Fejedelme mindenképpen békességet hozott a Földre. Ebben a békességben a Megváltó Jézus Krisztusban való hit által részesülünk. Rövid földi pályánkat Krisztus békéjében tehetjük meg. A Biblia ígérete alapján hisszük, hogy Jézus Krisztus hamar visszajön, s készülünk a nagy napra, amikor ítélőszéke előtt meg fogunk állni. „*Mert nekünk mindnyájunknak meg kell jelennünk a Krisztus ítélőszéke előtt, hogy ki-ki megjutalmaztassék aszerint, amiket e testben cselekedett, vagy jót, vagy gonoszt*” (2Kor 5,10). Hittel és örömmel várjuk Őt, nem riadozva és rettegve, mert az az Úr jön el hozzánk, aki úgy szeretett minket, hogy a Golgotán meghalt értünk. Lelkünk azt az Urat várja, aki újjászületésünkkel lakozást vett bennünk.

Mi Jézus születését a bibliai hit egyszerűségében kívánjuk ünnepelni. Dicsérjük és áldjuk Őt. Minket nem a karácsonyfa emlékeztet Isten szeretetére, hanem a Golgota fája. A mi Urunk meghalt és feltámadott, és most Neki, az élő és hatalmas Úrnak adunk hálát, aki Szentlelke által köztünk és bennünk lakozik.

{k1994601}

Mária álma

Álmodtam valamit, József. Nem igazán értem, de azt gondolom, hogy a fiunk születésnapjának ünnepléséről szolt. Azt hiszem, minden e körül forgott. Az emberek körülbelül hat hétig készülődtek erre. Feldíszítették a házaikat, és új ruhát vásároltak. Sokszor mentek vásárolni, és nagy gondot fordítottak az ajándékvásárlásra. A különös az volt, hogy ezek az ajándékok nem a fiunk számára készültek. Az emberek becsomagolták ezeket gyönyörű papírba, átkötötték pompás szalagokkal, és egy fa alá tették őket. Igen József, egy fa alá, bent a házukban. Sőt, fel is díszítették a fát. Az ágai tele voltak csillogó gömbökkel és ragyogó díszekkel. A fa tetején egy alak volt, úgy nézett ki, mint ahogy egy angyal nézhet ki. Ó, ez gyönyörű volt! Sőt, mindannyian nagyon izgatottan várták az ajándékot. Aztán egymásnak adták az ajándékokat, József, nem a fiunknak! Sőt, azt gondolom, hogy nem is ismerték Őt. Egyáltalán nem említették még a nevét sem. Nem furcsa ez az emberektől, ennyi fáradsággal ünnepelni valakinek a születésnapját, akit még csak nem is ismernek? Az volt az érzésem, hogy ha a fiunk elment volna az ünneplésükre, akkor tolakodónak tartották volna. Minden olyan gyönyörű volt, József, és mindenki olyan vidám volt, de én úgy éreztem, hogy sírnom kell. Milyen szomorú ez Jézus számára: nemkívánatosnak lenni a saját születésnapjára!

Boldog vagyok, hogy ez csak egy álom volt. Milyen szörnyű lenne József, ha ez valóság lenne!

Örökkétartó hál nap (Jel 5,1–14) • Fábrián József

Ezek az igék egy kis betekintést adnak a mennyben zajló eseményekbe. Első pillantásra

megkapó, de nehezen érthető képek vonulnak el szemünk előtt. E képekből egyet-mást megvilágosít a Szentlélek, és így a hívő életünket erősítő, csodálatos kincseket fedezhetünk fel. E kincsekből most csupán néhány, a hálaadással kapcsolatos kijelentést ragadunk meg. Az alapigéből nemcsak az tűnik ki, hogyan váltott meg minket Jézus, hanem az is, hogy *mire*. Azt olvassuk az igében, hogy a királyiszéken ülő kezében van egy tekercs, amelyben írás van, és az hét pecséttel le van zárva. Igénk a továbbiakban azt mutatja, hogy az Isten trónja körül szolgáló mennyei lények közül senki sem volt méltó, hogy felnyissa a tekercs pecséteit, de még arra sem, hogy rátekintsen. Amikor János apostol ezt látta, sírva fakadt, keservesen panaszkodott. Vajon találtak-e valaki, aki elolvassa a tekercset? Tudjuk, hogy ez a *tekercs Isten titkait tartalmazza a gyülekezet jövőjét illetően*. János apostol azért keseredett el oly nagyon, mert felismerte, hogy ha nincs, aki felbontsa a pecséteket, lezárt titok marad a gyülekezet jövője. De János keserősége mögött van még más titok is.

Az ószövetségi örökösödési törvényt Isten határozta meg, miszerint Izráel földje csak annak lehet a tulajdona, akinek Isten adta. Ha Izráel fiai közül valaki elszegényedett, és örökségét el kellett adnia, azt csak a jubileumi évig zálogosíthatta el. A jubileumi évben pedig a vagyon tulajdonjoga visszaszállt az eredeti tulajdonosra (3Móz 25,23–28). Ha elérkezett az ötvenedik (jubileumi) év, Isten rendelkezése szerint mindennek az általa elosztott módon kellett rendeződni Izráelben. Sajnos, Izráel népe ezt a törvényt nem vette komolyan. Isten viszont igen. Izráel 70 éves babiloni fogsága és ez idő alatt Palesztina 70 éves pihenése Isten eme rendelkezésének be nem tartása miatt következett Izráel népére.

A Jer 32,8–11-ben olvassuk, hogyan folyt le az elzálogosított birtok visszaszerzése, illetőleg a családi birtok kiváltása. A jubileumi év előtt egy közeli rokon, akinek volt pénze (ez esetben Jeremiás) megvásárolta, kiváltotta az ingatlant, és így jogában állt visszaadni eredeti tulajdonosának. Az ilyen megváltót *góél*-nak nevezték Izráelben. Jeremiás az ősi szokás szerint *két írást csináltatott* erről a megváltásról. Az egyik írás használatban maradt az érdekelt személyek között. A másik példányt összetekerték, lepecsételték, és egy cserépedényben elrejtették. Ez az elrejtett példány a jubileumi évben került elő, és a pecséteket akkor törték fel, igazolandó, hogy ki a megváltott föld jogos tulajdonosa. A közhasználatban lévő írás tönkremehetett, vagy rosszindulatú emberek megmásíthatták, beletoldhattak vagy kitörölhettek valamit, vagy egyszerűen megsemmisíthették azt. Ha nem lett volna az elrejtett pecsétes írás, érvényteleníthették volna a megváltást. Emiatt kellett a pecsétes írást jól megőrizni. Abban nem történhetett változtatás, a pecsét hitelesen őrizte a bejegyzett adatokat a felbontás idejére, hogy a jogos örökösöknek birtokukba juthasson örökségük.

János apostol – maga is izráelita lévén – jól ismerte ezt a törvényt. Most érthető, hogy miért keseredett el, amikor nem találtatott senki, aki a pecsétes írást felbontsa. Ebbe a pecsétes tekercsbe nemcsak a jövő események leírása foglaltatott. Ez *Isten megváltott népének örökségéről szóló okmány is*. Ha nincs, aki feltörje a pecsétet, akkor nem lesz miénk az örökségünk, akkor hiába hittünk, hiába imádkoztunk. Minden reményünk semmivé lesz, Isten előtt felbontatlanul marad a megváltott nép örökségének okmánya... Ez keserítette el olyan mélyen János apostolt. Ha belegondolok, megértem elkeseredését. Minden okunk megvan arra, hogy vele együtt vigasztalhatatlan keserőséggel zokogjunk, ha nincs, aki ezt a pecsétes írást – örökségünknek okmányát – felbonthatná.

De a vének közül egy szólt Jánosnak: „Ne sírj, mert győzött a Júda nemzetségéből való oroslán, hogy felnyissa a könyvet, és feltörje annak hét pecsétét.” Amikor János körülnézett, könnyei szivárványán keresztül látott a dicsőség trónjánál állni egy Bárányt, aki megöletett, de íme él. És Ő elvette a könyvet a királyiszékben ülő kezéből, és ebben a pillanatban új *himnusz* töltötte be a mennyet: „*Méltó vagy, hogy elvedd a könyvet, és megnyisd annak pecséteit*, mert megölettéél és megváltottál minket a Te véred által! És tettél minket királyokká és papokká!”

Amikor Isten elindította az embert a földi vándorútjára, hatalmat adott neki, hogy birtokba vegye az egész Földet, és uralkodjon azon. Istentől adatott öröksége ez az embernek. De közbelépett a kapzsi ellenség, aki furfangos ármányával törbe ejtette az embert, és kiforgatta örökségéből. Aztán jövevény és vándor lett az ember ezen a Földön. Az új tulajdonos pedig kevélyen és dölyfösen így hetykélkedett az Úr Jézus előtt: „E világ országai, és annak dicsősége az enyém, és annak adom, akinek akarom.” Az Úr Jézus nem utasította vissza ezt a hetykélkedést, sőt az egyik kifejezésében így nevezte az ördögöt: „E világ fejedelme.” (A zsidó nép szegényeit a ravasz gazdagok kiforgatták örökségükből – ezt az ördögtől tanulták.) Ha nem jött volna a mi *góél*-ünk, bizony soha senki sem tudta volna visszaszerezni elvesztett örökségünket. De jött! Dicsőség legyen szent nevének! *Eljött, hogy kifizesse adósságunkat, megszabadítson rabszolgáságunk alól, és végül: örökségünk teljes birtokába juttasson bennünket.*

Drága árat fizetett ezért, nem aranyat, ezüstöt, hanem az Ő tulajdon vérént ontotta, életét áldozta. Ezt az árat csak Ő, az Istennek ama Báránya fizethette meg!

Most már érthető, hogy miért hangzott a mennyben az új himnusz. Volt ott valaki, akinek jogában állt feltörni a pecsétet. Ő fizette ki az örökségünk árát. Rajta kívül senki másnak nincs ehhez joga.

Alapigénk dicsőséges énekkel, ujjongó hálaadással folytatódik. Minden mennyei lény és a megváltottak megszámlálhatatlan serege ujjongó hálaadással dicsőíti Istent és a Bárányt, mert elérkezett az ő jubileumi évük is, és fel szabad bontani a pecsétet, amelyek töretlenül őrizték meg örökösödési jogunkat mindahhoz, amit összüleink elvesztettek az Édenben. Nagy, *kibeszéltetlenül nagy dolog egy bűnös ember megváltása.* Nem találunk szót arra, hogyan adjunk hálát Istennek és az Úr Jézus Krisztusnak a megváltásunkért. Tudom, nincs olyan hívő, akinek ne jutna eszébe hálát adni a megváltásáért. Igénk tovább vezet minket. Arra mutat, hogy ez a megváltás nemcsak a múltban elkövetett bűneinkből szabadított meg, nemcsak a kárhozat fiaiból Isten megváltott gyermekeivé, hanem *a fiúsággal együtt járó isteni örökség részeseivé is tett minket.* Örökségünkről az Ige azt mondja: „... amiket szem nem látott, fül nem hallott, és az embernek szíve meg sem gondolt, amiket Isten készített az Őt szeretőknak” (1Kor 2,9). Erről az örökségről is két írás készült. Az egyik kezünkben van, ez a Biblia. Sajnos, sokan meghamisítják, csúrik-csavarják, s ha Isten Szentlelke nem örködné az Ige felett, bizony már régen elvesztette volna igazi mondanivalóját. Hány millió keresztény olvassa a Bibliát anélkül, hogy találkozott volna személyes Megváltójával, és volna élő reménysége a feltámadásban és az Isten gyermekeinek örökké tartó dicsőségében. *Különböző vallások és felekezetek ceremóniákká, dogmákká és hamis tanokká süllyesztették az evangéliumot. De Isten trónusánál pecsét alatt őrzik az örökkévaló Evangéliumot. Ezt nem tudja meghamisítani senki.* Ennek tartalma teljes hitelességében, hét pecsét alatt van az Úrnál. Ezt csak az nyithatja fel, aki megfizette minden tartozásunkat, és már most lehetőséget adott ahhoz, hogy örökségünket élvezhessük.

Adtunk-e hálát azért, hogy az Isten Fia öröksége a miénk lehet? Pál apostol ezt mondja: „Minden a tiétek!” Természetesen ebből a gazdag vagyomból *csak annyit tudunk* élvezni, *hasznosítani, amennyit hittel magunkévá tudunk tenni.* Sajnos, sok testvéremnek „szűk szíve” van, mivel csak azt ismeri, hogy mit szabad, és mit nem szabad. De nem ismeri Isten ajándékainak mérhetetlen gazdagságát, amely által győzelmes és boldog életet lehet élni már e földön is. Isten adjon nekünk olyan élő hitet, amely által magunkhoz tudjuk ölelni istenfiúságunk jussát, örökségét, és istenfiakhoz illő módon viselkedünk, amíg elérkezik a nagy Jubileum. Már közel van!

Ha majd egyszer felharsan az arkangyal trombitája, és a megváltottak tábora megszabadul a mulandóság törvénye alól, a Bárányhoz hasonló testben átléphetjük a mulandóság határát, és úgy látunk, úgy értünk mindent, amint az van; akkor eltűnik a köd, a rövidlátás, megszűnik a rész szerint való, és mindent úgy ismerünk, ahogy megismertettünk Őáltala... Igen, akkor

szemünk meglátja, szívünk felfogja, értelmünk előtt tisztán felragyog az az örökség, melyet Isten szeretete készített számunkra. Akkor elkezdődik az *örökkétartó hálanap*. Nem tudom, kiáltjuk-e, vagy örömkönnyek között, lábai elé hullva fejezzük-e ki, de azt tudom, hogy valami nagyon csodálatos *hála fog feltörni szívünkéből és minden mennyei lényből*, s mindez fenséges karban egyesülve, ujjongva dicséri Őt: „**Méltó a megöletett Bárány, hogy vegyen áldást, dicsőséget és tisztességet örökké...**” Megváltásunk könnyek között kezdődött, fájdalom és nehéz kereszt alatt folytatódott, de végül dicsőséges örömujjongásba torkollik. Ha végig tekintjük a megtett utat, honnan indultunk, és hová érkeztünk, mik voltunk és mivé váltunk, akkor mondhatjuk az énekíróval: „Örök élttem sem lesz elég zengnem az Ő dicséretét...” Úgy gondolom, hogy jövőnk dicsőségének csupán szerény leírásához is minden emberi szó, a leggazdagabb költői kifejezés is csak szegényes dadogás. Mégis megpróbálok egy keveset dadogni eme csodálatos örökségről. A Jel 7-ben azt olvassuk: amikor a megváltottak serege bevonul a menny csodálatos tereire, *ez a sereg olyan dicső és ragyogó lesz*, hogy az Isten dicsőségét elviselni tudó angyalok is szárnyukkal fedik el szemüket a megváltottak dicsősége előtt. Rendkívül mélyen meghatódva kérdezik egymástól: „Kik ezek, és honnan jöttek?” Igen, ez a megváltottak öröksége, amit Jézus szerzett a Golgotán. Ha majd ott állhatunk a kristálytengernél, és a Király trónusa előtt felharsanhat Mózes és a Bárány éneke, az ismert és ismeretlen világok minden része visszhangozni fog a Bárány menyasszonyának ujjongó énekétől. Igen, ez a szentek öröksége! Elérkezik a *menyegző* napja, amikor a Bárány örökre egyesül menyasszonyával: leülteti a menyasszonyt, és Ő, a menny dicsőséges Ura, Isten szemefénye szolgál majd az elrejtett mannával, amit az utolsó vacsorán ígért a tanítványainak. Ez is a szentek örökségéhez tartozik.

Még halványan körvonalazni sem tudom, mit jelent az, amikor az *Úr kiosztja szolgálatunk jutalmát*. De azt tudom – mert meg van írva –, hogy még egy pohár vízért is jutalmat kapunk. Bőséges lesz a jutalmunk a mennyben! Nem tudom, hogy ez miben áll, és hogyan részesülünk benne, de a jutalom is a szentek örökségéhez tartozik!

Nem tudom, mit szóljak a királyi székekről, és az 1000 éves *királyságban gyakorolt uralomról*, a mennyei Jeruzsálemről, amely leszáll az új földre, és mit mondjak arról a *városról*, ahol soha nem megy le a nap, és soha többé **nem lesz könny, fájdalom és elválás, hanem csak a legmagasabb fokú gyönyörűség**, de azt tudom, hogy ez is a szentek öröksége! Ha az Úr közelébe juthatunk, a legszürkébb hétköznapi is pompás ünneppé alakul. De vajon mit jelent majd, ha *színről-színre láthatjuk* Atyánkat, és szeretett Megváltónkat, az Úr Jézus Krisztust! Így írja az Ige: „...és látják az Ő orcáját, és az Ő neve homlokukon lesz.” Mit jelent Jézus jelenlétében élni úgy, hogy az Ő *közelségét soha ne zavarja semmi* hitványság, semmi botlás, semmi hívságos gondolat?! Tökéletes szentségben, tökéletes tisztaságban, örökké együtt lenni Vele! Nem tudom leírni, milyen lesz mindez, csak annyit tudok, hogy ez is a szentek öröksége!

Még egyet: Az Úr Jézus főpapi imájában többek között ezt mondja: „az pedig az örökélet, hogy megismerjenek Téged...” Ebből arra következtetek, hogy az örökkévalóságunk korszakról korszakra, *Isten csodálatos lényének mind teljesebb és teljesebb megismeréséből fog állni*. Tudom, hogy ez is a szentek öröksége! Nem sorolom, hiszen az eddig leírtak is messze túlhaladják szegényes világunk minden képzeletét és álmát, pedig ezzel örökségünk kincseinek csak az előszobájába léptünk.

Most már látjuk, hogy nem felekezeti kérdés dőlt el a Golgotán. Ott vívta meg a nagy harcot Jézus a kizsákmányoló ellenségünkkel. Ő az igazi *góél*, aki elrabolt *örökségünket maradéktalanul visszaszerezte*. Amikor a kereszten függött, minden sötétségbe borult, megremegett a föld, még a fegyveres örök is remegve buktak a földre, csak egy valaki nem félt – Ő, a drága *Góél*. Így kiáltott: „ELVÉGEZTETETT!” Ez annyit jelent, hogy kifizette bűneink adósságát, és többé a kizsákmányoló ellenségünknek semmi joga sincs hozzánk. Ő mindezt az irántunk való szeretetéből tette. Ő, szeretet mérhetetlen gazdagsága! Hadd

merüljünk el teljesen Benned, hogy *hálaadásunk már most úgy kezdődjön el, hogy* ama napon, amikor majd feltöröd a pecséteket és örökségünk az ég és föld előtt jogosan birtokunkba száll, *beletorkolljék hálánk ebbe az örökkétartó hálaünnepbe!*

Amikor *megváltott néped a Te dicsőséged fénykörében ujjongó háladalát zengi*, és szemünkről örökre letöröd a könnyeket, akkor örökségünk bitorlójára jogos ítéleted zúdul, őt magát pedig vigasztalan sötétség és gyötrelem várja.

Kezdjük hát hálával igazán dicsérni Istent ezért a drága örökségért! Ne féljünk ellenségünktől, akit az irigység emészt, mert győzött a júdabeli oroszlán! Azt a jó munkát, amit Ő elkezdett bennünk, el is végzi ama nagy napra!

A CSALÁD

„Te nem az a lány vagy, akit feleségül vettem” • Fordította: ifj. Kovács Béla

%Az alábbi cikk Marion Stroud: Loving God, loving you c. könyvéből fordított sorozatunk része, amely a hitetlen családban élő megtért feleségek, édesanyák mindennapi problémáival foglalkozik.

„A lány, akit feleségül veszek, olyan kedves és aranyos legyen, mint egy játéknuszi.”

Íme, egy elképzelés a jövőbeli feleségről, még ha nem is a legmodernebb felfogásban. Azonban mindannyiunkra igaz, hogy valamilyen „ideális” férj – vagy feleségképpel érkezünk a házasságba. Hogy ez a kép milyenné alakul ki bennünk, az sok tényező függvénye. Egy lányra sokkal inkább hat az, mintsem gondolná, hogy milyen volt az apja, és hogy jó vagy rossz viszonyban volt-e vele. A házasság előtti éveiben olvasott könyvek és látott filmek hozzájárulnak a gondolati képhez arról a férfiről, aki beteljesíti álmait, és kiegészíti jellemét. De ugyanez a helyzet a fiúknál is.

Amikor kezdetben észrevesszük, hogy valóságos élettársunk csak keveset birtokol az „ideális” tulajdonságokból, még könnyen gondoljuk, hogy a házasság keretén belül egy-két szükséges változtatást meg tudunk majd tenni. Viszont amit gyakran nem veszünk észre, az az, hogy a partnerünknek is ugyanilyen tervei vannak velünk. És ez az a pont, ahol a bajok kezdődnek. Nem kétséges, hogy megvan az a tiszta és világos elképzelésünk, amit férjünktől elvárunk a házasságban. Ha már elég hosszú ideje élsz házasságban, ezeknek az elképzeléseknek valamicskét már változniuk is kellett. De valaha is gondolkoztál azon, vagy próbáltad kitalálni, mit is akar a férjed a házasságtól? Lehet, hogy alapjában véve nem bízik önmagában, és szüksége van valakire, aki támogatja, bátorítja és gondoskodik róla? Talán olyan ember, aki elvárja a feleségétől, hogy mindig segítse őt előbbre jutni, miközben minden otthoni felelősséget levesz a nyakáról, hogy a férj nyugodtan intézhesse ügyeit? Vagy egy minta háziasszonyt akar, mert úgy érzi, hogy az otthon csak úgy otthon, ha te egész nap ott vagy, és mindig saját sütésű süteményt adsz fel a teához? Netalán örömmel veszi az üzemi kosztot is, hogy mindketten eljáratok dolgozni?

Természetesen az évek alatt minden házaspár többé-kevésbé változik a körülmények és egymás hatására. Amikor azonban átadott életű keresztény lettél, egy új tényező lépett be a házasságodba, ami elkerülhetetlenül magával hozza a maga konfliktusait és lehetőségeit. Egyes asszonyok tévesen úgy gondolják, hogy miután megtértek, el kell hagyniuk régi barátait és érdeklődési körüket, elhanyagolni megjelenésüket, és azzal tölteni idejüket, hogy nemet mondjanak a dolgokra. Természetesen változásoknak kell történniük, de győződj meg róla, hogy azokat Jézus végzi-e az életedben, és nem a te saját elképzelésed arról, hogy milyenek kell vagy nem kell lennie egy hívőnek! Különben lehet, hogy igazat kell adnod a

férjednek, aki teljesen jogosan azt mondja: „Te már nem az a lány vagy, akit feleségül vettem. És unalmas is vagy.”

Ha ilyen helyzetbe hozod magad, akkor nem vagy korrekt a férjeddal és Istennel szemben sem. Isten terve az, hogy gyermekei jobb házastársak legyenek, mint megtérésük előtt. És ez akkor lesz így, ha követjük Isten útmutatását a házasságot illetően, és ha igazi erőfeszítést teszünk annak érdekében, hogy megértsük partnerünket, és igényeit is.

Isten első követelménye felénk, hívő asszonyok felé, hogy ismerjük el férjünk tekintélyét.

Ugye, már maga a gondolat is belénk hasít a női szabadság korszakában? De még a legfanatikusabb feministának is el kell ismernie, hogy semmilyen csoport sem lehet meg két vezetővel. Isten pedig úgy rendelkezett, hogy a házasságban a férj legyen a fő.

Bizony – vitatkoznánk –, de csak akkor, ha a férj is hívő.

Nos, a Biblia nem ezt mondja.

„Ti asszonyok, engedelmeskedjétek férjetekeknek, hogyha közülük egyesek nem engedelmeskednek az igének, feleségük magaviselete szavak nélkül is nyerte meg őket, felfigyelve istenfélő és tiszta életetekre” (1Pét 3,1–2).

Lehet, úgy érzed, soha nem leszel képes őszintén engedelmeskedni – hiszen már a gondolat is felbosszant – és ez bizony sokunkra igaz. De ha valóban kész vagy Istennek engedelmeskedni, és ezt elmondod Neki, Ő gondot visel az érzéseidről is, és képessé tesz – az Ő erejével –, hogy olyat is megtegyél, amit soha nem tudtál.

Meddig terjedjen ez az engedelmesség? Mindvégig, kivéve azon ritka eseteket, amikor a feleséget valami törvénysértő vagy erkölcstelen cselekedetre készítené.

„Az asszonyok engedelmeskedjenek férjüknek, mint az Úrnak” (Ef 5,22).

Itt van a megoldás. Ha a férjed kérését tudod úgy teljesíteni, hogy közben engedelmes vagy Isten parancsának is, akkor meg kell tenned. Előfordulhat, hogy a két esetet elválasztó vonal nagyon vékony. Ha így van, imádkozz a problémát illetően komolyan az Úrhoz, mielőtt cselekednél! Végső esetben ne feledd, hogy az Úrnak való engedelmesség az első! A férjnek való alárendeltség a hívő feleséget nem teszi alsóbbrendűvé vagy lábtörlővé. Továbbra is szabad véleményét szeretetteljesen elmondania, ha úgy érzi, hogy férje rossz irányba vezeti a család hajóját. De – és itt jön a neheze! – ha a férj hajthatatlan, a feleségnek tartózkodnia kell a veszekedéstől, és a végső döntést a férfiről kell hagynia, és engednie, hogy Isten viseljen gondot a következményekről.

Lehet, hogy bizonyos esetekben könnyebb imádkozni, mint szólni. Istennek van hatalma a körülményeken, és beleszólása a döntésekbe anélkül, hogy egy szót is kelljen szólnunk – de ne feledd, hogy az igazi engedelmesség a szív és az elme magatartása! Mert lehet engedelmeskedni összeszorított ajakkal és fájdalmas arckifejezéssel is, miközben belül majd szétvet a düh. Ez nem igazi engedelmesség, és nem is várhatjuk el Istentől, hogy megáldja azt.

A házastársi kapcsolat eme területe leginkább talán Szent Ágoston szavaival jellemezhető:

„A nő a férjiből vétetett, de nem a fejéből, hogy uralkodjon rajta, nem is a lábából, hogy letapossa a földig; hanem az oldalából, hogy segítőtje legyen, a karja alól, hogy védelmében legyen, és a szíve tájékaról, hogy szeresse őt.”

Két egyéniség – mégis egy

Isten úgy rendelkezett, hogy a feleség kövesse a férj vezetését, ami nem azt jelenti, hogy férje árnyékának is kell lennie.

Mondtad már csak egyszer is magadról, hogy felesége vagy valakinek, édesanyja vagy valaki másnak, de úgy érzed, hogy te magad senkit sem érdekelisz?

Te bizonyosan számolsz Istennel; nos, ha felismered, hogy az Ő mindent átfogó tervében van olyan rész is, amit csak te magad tudsz betölteni, akkor talán most először felfedezed személyes azonosságod fontosságát. Az élet új értelmet nyer, amint észreveszed, hogy Isten kezdi kimunkálni tervét az életedben.

Azonban óvakodj attól, hogy hívő barátnőiddel és a gyülekezeti dolgokkal annyira lekösd magad, hogy a család a második helyre kerüljön! Képzeld el, hogyan éreznéd magad, ha férjed egyik napról a másikra olyan férfias időtöltésre adná fejét, amibe nem tudsz, és nem is akarsz bekapcsolódni! Ha egyszerre csak hetente több este is kimaradozna, ha olyan új barátokat szerezne, akikkel nem érzed jól magad, s még csak azt sem értenéd, miről beszélnek olyan hosszasan. Bizony egész családi életedet hozzá kellene igazítani az új szokásokhoz, miközben mindinkább kirekesztettnek éreznéd magad.

Természetesen a hívő életed nem ilyen... vagy mégis?

Igen, Isten azt akarja, hogy a feleségek is egyéniségek legyenek, mégis a házasságról úgy rendelkezett, hogy a két félnek egyé kell válnia. Meglehet, engedelmességed első próbája emberi szinten a férjed lesz, hogy megpróbáltassék hűséged és szereteted.

Nos, hangsúlyozzuk a pozitívát, és feledjük a negatív dolgokat, ahogy egy ének is mondja. Munkálkodj azon a házasságodban – ha nem tudnád mi az, igyekezz kitalálni – mire vágyik férjed veled kapcsolatban, és próbáld ezeket az igényeket kielégíteni! Vagy nem szokott ilyen dolgokról beszélni? Elejtett szavai segíthetnek, vagy a női magazinok tesztjei is támpontot adhatnak ebben! És mindenekfelett, mint minden másban is, az Isten bölcsességére való támaszkodás is alkalmazható.

Örülj, ha alkalom adódik, hogy emberekkel találkozz! Ne nézz közös életek társadalmi vetületére, vagy férjed állására, sem semmi olyanra, amit elrejteni szeretnél.

Vannak olyan esetek, amikor helyes visszautasítani egy meghívást, de ne feledd, hogy Jézus soha nem szakította el magát azoktól, akiknek a legnagyobb szükségük volt Rá. A meghátrálás helyett inkább kérd Őt, hogy adjon ilyen alkalmakat, és meg fogod tapasztalni az Ő segítségét a legvalószínűtlenebb helyzetekben is.

Barbara is boldog lett volna, ha elkerülheti a férje, Sam cége által adott táncpartit, de úgy tűnt, nincs semmi kibúvó. Amikor a vacsora után kiment a mosdóba, megtudta, Isten miért nem engedett neki semmi kifogást, hogy otthon maradjon. Egy távoli ismerősét pillantotta meg a sarokban, aki keservesen zokogott. Néhány percen belül fény derült egy széttört házasság történetére.

„Segíts, Barbara, adj valamit, amibe kapaszkodjak” – és amikor a legkevésbé várta a segítséget, Barbara lett az első láncszem abban, hogy ez az asszony végül is közel jutott Istenhez.

Mi legyen azokkal a dolgokkal, amelyek eddig megtöltötték az életedet, de már többé nem vonzóak? Természetesen el kell hagyni mindazt, ami nem dicsóítja Jézus Krisztust, de ha ez azzal jár, hogy kevesebb közös tevékenységed lesz férjeddal, akkor keresned kell olyan más elfoglaltságot, amit együttesen űzhetek. Ha bébiszitter hiányában otthon kell maradnod, kapcsolódj be egy kismama körbe, vagy magad hozz létre egyet! Ha olyan szokások voltak, hogy együtt jártatok valahova, akár barátokhoz, akár esti iskolába, vagy valami helyi klubba, sokkal valószínűbb, hogy férjed boldogan csatlakozik hozzád egy gyülekezeti vacsorára, vagy valamelyik hívő barátnőd családjához egy kávéra. A legfontosabb, hogy ne légy nehézkes és szomorú! Kérd Jézust, hogy töltsen meg életed az Ő örömeivel, hogy élő példakép légy annak a számára, akit Isten melléd adott, hogy az életet a maga teljességében megéld!

A három fenyőfa

A kis Tamás egészen közel ült a karácsonyfához, és feszülten figyelt, mert nagypapa most kezdett el mondani egy nagyon érdekes történetet.

– Tudod Tamáskám –, így kezdte nagypapa – ha a fák beszélni tudnának, talán ezt a történetet mondanák el nekünk:

Egy fenyőfa mama és három kicsi fenyőgyerek élt egy nagy erdőszélen egy kis domb tetején. Boldogan éltek együtt, és mindig örültek még az évszakok változásainak is. Örültek, amikor

eső után friss nedvességet szívhattak fel gyökerükkel. Gyönyörködhetnek télen a fehér hótakaróban. Szívesen nézték ősz elején a lombos fák színesedő, sárguló, piros színű leveleit, de legjobban szerették a tavaszt, amikor a természet újra friss zöld színt ölt magára.

A fenyőfa mama egyik nap megkérdezte a három kicsi fenyőt, mik szeretnének lenni, ha megnőnek.

Az első kicsi fa gondolkodott egy ideig, utána úgy döntött, hogy az egész világon semmi sem szeretne inkább lenni, mint bölcső, amelyben kisgyerekeket ringatnak. Látott már embereket, akik picit babával a karjukon mentek át az erdőn, és olyan nagyon vágyódott arra, hogy egyszer ő is ringathasson egy kicsiny gyermeket. Ha bölcsőt készítenének belőle, akkor nagyon nagyon boldog lenne!

A második kicsiny fa nagyon kalandvágyó volt. Arra vágyott, hogy nagy hajót építsenek belőle, és sok tengeren utazhasson, sőt talán aranyat és ezüst rakományt vihessen.

A harmadik kicsiny fa csak gondolkodott, gondolkodott... Végül azt válaszolta, hogy semmi más nem szeretne lenni, mint ami most. Mindig ott szeretne maradni a domb tetején, hogy ott mutasson Isten felé a csúcsával.

Fenyőfa mama nagyon örült a három gyermeke döntésének.

Sok év telt el. Egyszer favágók jöttek az erdőbe. Éppen az első fenyőgyerek mellett álltak meg, amelyik az évek során szép magas fává nőtt. A fenyő arra gondolt: „Vajon most jönnek értem?” A favágók megszemléltek a szép magas fát, és már elő is vették a fejszéiket, hogy kivágják. Hamarosan a földön feküdt a fa, és már húzták is kifelé az erdőből. Közben tele volt várakozással: Vajon most készítenek-e belőle kis bölcsőt?

De a fából nem bölcsőt készítettek. Ehelyett deszkákat hasítottak belőle, és jászollá alakították, szegezték össze. Egy istállóba helyezték, ahol csak állatok nézték, amelyek a jászolból ettek szénát.

A kicsiny fa nagyon szomorú lett. Erre nem számított, hogy így élje le egész életét. „Miért nem bölcsőt készítettek belőlem?” – így kesergett. Nemsokára azonban csodálatos esemény történt.

Abban az országban pásztorok voltak az éjszakában, és vigyáztak a nyájuk mellett. Az Úrnak angyala hozzájuk jött, és az Úrnak dicsősége körülvette őket. A pásztorok nagyon féltek, de az angyal így szólt hozzájuk:

„Ne féljete, mert íme, hirdetek nektek nagy örömet, amely az egész nép öröme lesz: Üdvözítő született ma nektek, az Úr Krisztus, a Dávid városában. A jel pedig ez lesz számotokra: találtok egy kisgyermeket, aki bepólyálva fekszik a jászolban” (Lk 2,10–12). És hirtelenséggel mennyei seregek sokasága jelent meg, akik az Istent dicsérték, és ezt mondták: *„Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön béke és az emberekhez jó akarat” (Lk 2,14).*

Amikor az angyalok visszamentek a mennybe, így szóltak egymáshoz a pásztoemberek:

„Menjünk el Betlehemig, és lássuk meg e dolgot, amelyet az Úr megjelentett nekünk!”

Elmentek azért sietséggel, és megtalálták Máriát, Józsefet és a kisgyermeket, aki a jászolban feküdt.

Mi is történt? Az éjszaka csendességében Isten elküldte az Ő egyszülött Fiát, aki istállóban született, és jászolba fektették. Ó, mennyire örült a jászol! Hiszen ez a csoda sokkal gyönyörűbb volt, mint a legszebb álom! A jászol fenyőfája Isten Fiát, a kicsiny gyermek Jézust tarthatta.

Megint évek teltek el, és ismét megjelentek a favágók az erdőben. Most a második fa mellett álltak meg. Kivágták, és kivonszolták az erdőből. A kalandvágyó fa arra gondolt, hogy most nagy hajót építenek belőle, és rövidesen a nagy tengerre utazhat. De a második fából nem nagy óceánjáró hajót építettek, hanem egy egészen közönséges halászbárkát. Egy Péter nevű halász, meg a testvére használták a bárkát arra, hogy beveztek a tóra, és kivetették hálójukat. Úgy látszik, nem voltak jó halászok, mert néha alig fogtak néhány halat.

A kis halászbárka egyik napon a parton várakozott, és Pétert figyelte, amint a hálót mosta. A

csónak nagyon elkeseredett. „Miért is nem lehetett belőlem nagy tengerjáró hajó? – gondolta magában. – Úgy szeretnék drága kincseket hordani, és vinni a világ minden részébe!”

Éppen ekkor érkezett egy csoport ember a tóparthoz. Pontosan ott gyülekeztek össze. Egy férfi volt közöttük, aki láthatóan tanítani akarta a többieket, de olyan szorosán állták körül, hogy sokan már nem is hallották, mit mondott. A kis csónak felismerte a fehér ruhás férfit: az Úr Jézus állt a parton! De már meg is szólította Pétert, beszállt a csónakba, és Péter egy kissé beljebb evezett a parttól. A kis csónak alig tért magához az örömtől: Ott állt benne az Úr Jézus, és úgy tanította az embereket, akik a parton álltak.

Ez sokkal csodálatosabb volt, mint azok a tervek, hogy nagy hajót építsenek belőle, és tengereken járjon! Hiszen a kis halászbárka az egész világ legdrágább kincsét hordozta: Isten egyszülött Fiát. Semmi más nem lehetett volna ennél jobb, csodálatosabb.

Néhány hónap múlva ismét favágók érkeztek az erdőbe. A harmadik kicsiny fa szinte a lélegzetét is visszafojtva figyelte őket. A favágók éppen őt szemelték ki, pedig ő nem akarta, hogy kivágják.

Ugye emlékeztek, a harmadik fa szeretett volna ott maradni a dombon állva, hogy úgy mutasson csúcsával Isten felé. De amint a másik két testvérét, őt is kivágták, és már vonszolták is kifelé az erdőből. Vajon mit készítenek belőle? Úgy remélte, ha már kivágják, valami szépet csinálnak vele! Amikor azonban bevitték egy ház udvarába, csak két durva gerendát ácsoltak belőle, azután pedig – jaj de rettenetes – egy keresztet illesztették össze! A fa megértette, hogy valakit rá fognak szegezni, úgy kell meghalnia! Szinte reszketett a borzalomtól! Soha nem hitte volna, hogy ez legyen belőle.

Amint ott feküdt, nagy tömeget látott, amely Jeruzsálemből, a vár irányából közeledett. A tömegben megismerte az Úr Jézust, de milyen meggyötörten, töviskoronával a fején!

A keresztet felemelték, és Jézus vérző, sebes vállára tették. Jézus vitte őt, a keresztet.

Nemsokára elértek a Golgota nevű helyre. Ott aztán rászegték Jézust. Sokan gúnyolták, és ezt kiáltották:

– Ha Isten Fia vagy, szállj le a keresztről!

A kis fa azonban tudta, hogy minden idők legnagyobb csodája történik. Hiszen ott, a kereszten fizette meg az Úr Jézus az egész világ bűnét! Péter, aki Jézus tanítványa lett, így írta ezt le később:

„Bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy miután meghaltunk a bűnöknek, az igazságnak éljünk: az Ő sebei által gyógyultatok meg” (1Pét 2,24).

Milyen kimondhatatlanul hálás volt a kis fa, hogy ennek a csodának ő is részese lehetett! Ha ott maradt volna egész életében az erdőben a dombtetőn, soha nem mutathatott volna úgy fel az Úr Jézusra, mint most. Így lett az idők végezetéig az emberek számára annak a jele, hogy Isten Fia mindnyájunkért odaadta az életét.

LÁTÓSZÖG

Határozat

A bűnözés és a világméretű környezetpusztítás egyre nagyobb méreteket ölt, fenyegetve életünket ezen a Földön. Ebben a súlyos helyzetben a Világ Pünkösdi Gyülekezeteinek Kongresszusa felszólít a lelki megújulásra, és munkára hív fel környezetünk megóvása érdekében.

Minden tőlünk telhetőt megteszünk továbbra is a bizonyágtétel és a lelkek megnyerése céljából a bűnbánatot és a lelki újjászületést prédikálva. A személyes megújulás következtében folytatjuk erőfeszítéseinket a társadalom megjobbítására és a világ evangélizálására, hangsúlyozva az ellenséges országok közötti kibékülést és megbocsátást.

Világunk elhanyagolt, gazdátlan. Ez így nem mehet tovább, és e fölött mi sem hunyhatunk szemet. Küzdünk Földünk megóvásáért és a megsebzett környezet helyreállításáért.

Így a következőket határozzuk el:

- Elkötelezzük magunkat a világ evangélizációjának véghezvitelére, és – mint Szentlélekkel teljes hívők, akik a só és a fény vagyunk ebben a világban – azon munkálkodunk, hogy a családok és a társadalom meggyógyulása által világunkban a békesség és a jogosság uralkodjon.
- Megfogadjuk, hogy ezentúl semmi olyan terméket nem használunk, amely környezetszennyező technológiával készült, hogy megőrizzük a Föld épségét, amely Isten gyönyörű alkotása.
- Folytatjuk a koreai evangélizációt, és mindaddig együtt imádkozunk Észak- és Dél-Korea békés újraegyesítéséért, amíg az egyesítés végbe nem megy.
- Eltökélten imádkozunk sok nemzetbeli szenvedő testvérünkért, akiket az evangéliumért és a bizonyágtételükért üldöznek. Imádkozunk mindenkiért, aki ennivaló híján fizikailag éheznek.

Jelmondatok

Egy akarattal imádkozunk az ébredésért.

A krisztusi szeretetet gyakoroljuk, hogy megmenthessük a világot az éhezéstől.

Megvédjük a zöld Földet a halálos szennyezéstől.

Kiterjesztjük a pünkösdi mozgalmat a világmisszió beteljesítése érdekében.

Pünkösöd ma! • Kovács Zoltán

Mintegy másfél héttel a szülői nagy imatalálkozó után beszélgettem az ott tapasztaltakról Fábián Attila testvérrel. Attila aznap meglehetősen fáradt, elfoglalt ember benyomását keltette, de ahogy mesélni kezdett szülői élményeiről, azonnal mosoly és öröm jelent meg az arcán, fáradtsága tovatűnt. Látszott, hogy még akkor is teljesen a kapott áldások hatása alatt volt. Örömmel mutogatta a Dél-Koreában készített fényképeket, s ezeket nézegetve egyre újabb és újabb részletek jutottak eszébe. Nem csoda, hogy azon vettük észre magunkat: nagyon elszaladt az idő.

Az alábbiakban megpróbálok átadni valamit az Élő Víz olvasóinak a Fábián testvér által látottakból, ami természetesen csak töredéke a történeteknek, hiszen teljes beszámolót csak az írhatna, aki maga is ott volt.

Maga az egymilliós imatalálkozó nem önálló esemény volt, hanem a World Assemblies of God (A Világ Pünkösdi Gyülekezetei) négy napos konferenciájának a záróaktusa. A World Assemblies of God tulajdonképpen pünkösdi világszervezet, melyben a különböző országok pünkösdi egyházai szervezeti egységet képeznek. A szervezet az oslói pünkösdi világkonferencián alakult 1992 szeptemberében. Létrejöttére azért volt szükség, mert az eredetileg az amerikai Assemblies of God külmisszióját képező pünkösdi gyülekezetek a legtöbb országban önálló felekezetté váltak (elég itt a magyar pünkösdi mozgalom történetére utalni, mely Amerikából hazatérő testvérek munkálkodása nyomán indult el a húszas években, s akkor még a nevük is az amerikai név tükörfordítása volt: Isten Gyülekezetei – ma már viszont tőlük független pünkösdi felekezet vagyunk), így a korábban meglévő szervezeti egység felbomlott. Ezt az egységet állította helyre a World Assemblies of God megalakulása, melynek első elnökévé Dr. David Yonggi Cho-t választották, még Oslóban. Megválasztották az elnökséget is. A tágabb vezetőséget nem kellett választani, mivel ennek tagjai a Világ Pünkösdi Gyülekezetei szervezethez tartozó önálló pünkösdi felekezetek mindenkori elnökei. A World Assemblies of God szeptember 29-től október 3-ig tartotta első kongresszusát Szöulban. Ezen a szervezet elnöksége mellett 135 ország pünkösdi egyházainak az elnökei vettek részt, Magyarországról Fábián Attila testvér.

Egy kérdésre válaszolva Attila elmondta, hogy a szervezők elküldték neki a repülőjegyet, tehát nem az Országos Titkárság számláját terhelte a 100.000 Ft-ot jócskán meghaladó repülőjegy vásárlása.

A kongresszus 29-én délután az országok zászlainak bevitelével kezdődött. Másnap közös böjt és imádkozás volt az Imahegyen. Más rendezvényekkel ellentétben itt a böjt is valódi volt: a résztvevők tényleg nem kaptak ennivalót, vizet is csak fél litert, igaz, ebből aki akart, többet is ihatott. Délelőtt az Imahegyen levő tízezer fős kápolnában volt közös imádkozás, délután pedig az elnökök félrevonultak az imabarlangokba, hogy egyesével imádkozzanak. Az imabarlangok a hegy oldalába mélyített egyszemélyes betonfalú fülkék, melyek olyan alacsonyok, hogy gyakorlatilag csak térdelni lehet bennük. Egy-egy imabarlang foglaltságát a fülke bejáratánál letett cipő, valamint az onnan kiszűrődő hang jelzi. A Mindenható levetett sarukkal való megközelítése így – legalábbis fizikailag – biztosított. Az Imahegy Szöültől 40 km-re északra, a határzónában fekszik, a két Korea közötti hidegháborús szembenállás miatt zárt, katonai területen. Tehát már helyzeténél fogva is lehetőséget biztosít a nyugodt, zavartalan imádkozásra. Koreai testvéreink alaposan ki is használják ezt a lehetőséget, hiszen az Imahegyen tíz éve szakadatlanul folyik az imádkozás az Úr akaratának megvalósításáért. A nap zárásaként 21–24 óra között imaéjszakát tartottak a szöuli gyülekezet imaházában.

Október 1-én plenáris ülésekkel folytatódott a kongresszus. A különböző országokban folyó munkáról szóló beszámolók mellett lelkesítő, küldetéstudatot fokozó igei tanítások is elhangzottak. A kongresszus hangulatát híven tükrözi a jelmondat: Pünkösds ma! Vagyis itt a cselekvés ideje: könyörögjünk a lelki megújulásért, az ébredésért, és tegyünk meg érte minden tőlünk telhetőt; a többi – a lényeg! – pedig a mindenható Isten dolga. Fábíán testvér magyar vonatkozásban kiemeli még, hogy pünkösdiekként nem vagyunk elhanyagolható kisebbség. Magyarországon ugyan szám szerint kevesen vagyunk, de az egész világot tekintve összehasonlíthatatlanul jobb az arány. Ennek érzékeltetésére néhány tavalyi adat:

Karizmatikus keresztények: 550,4 millió fő, a kereszténység 31,2%-a. Ebből klasszikus pünkösdi 194 millió (11,03%), harmadik hullámos karizmatikus (ahova a Hit Gyülekezete is tartozik) viszont csak 33 millió (1,88%). Tehát elszigetelt magyar jelenség a népegyházak nyomasztó számbeli fölénye. Például a világon jóval kevesebb református él, mint pünkösdi, szemben a hazai 2000000:7000 aránnyal. De nem nagyon van még egy olyan ország sem, ahol a harmadik hullámos karizmatikusok többen lennének a pünkösdieknél. Egyedül Braziliában 17,5 millióra tehető a pünkösdi hívők száma.

Az elhangzott beszámolók közül két, jelenleg is kommunista országot említett meg Fábíán testvér. Vietnámban nagy ébredés van, de erős az üldözés is a kormányzat részéről. A kongresszuson résztvevő vietnami képviselő tíz évig volt börtönben a hitéért, s augusztusban szabadult. Fogsága azonban nem jelentette Isten Igéjének bilincsbe verését. Fogvatartói nem tudtak mit kezdeni vele, egyik börtönből a másikba szállították, mert a cellatársai mindenütt megtértek. Végül egy súlyos bűnözővel, egy igazi nehézfiúval került egy cellába, ám ez a bűnöző is megtért. Mivel ő előbb szabadult, megígérte, hogy elmegy a fogoly prédikátor szülőfalujába hirdetni az evangéliumot. Megegyeztek, hogy amikor a gyülekezet létszáma eléri az ötven főt, meghívja az akkorra szabaddá váló prédikátort a bemerítési ünnepségre. A prédikátor egy hónap múlva szabadult ki a börtönből, és akkorra már várta a meghívó: a volt cellatársa munkálkodása nyomán egy hónap alatt öt, kb. 75 fős gyülekezet alakult!

Az Úr ugyanilyen erővel munkálkodik Kubában is. Az országban rengetegen térnek meg. Jelenleg 400 gyülekezetük (ezek száznál több tagot számlálnak) és 800 misszióállomásuk (száz fő alatt) van, de ez a szám hétről hétre változik. A gyors növekedés miatt nincsenek termeik, gyakran a szabadban gyűlnek össze. Castro eleinte katonákat, rendőröket küldött az összejöveteleik szétzavarására, de azok is megtértek. Így a kommunisták felhagytak ezzel a taktikával, mert elfogytak volna az embereik! Havannában termeket bérelnek, de olyan eset is előfordult, hogy a Szentlélek erővel leszállt a terem előtti utca járókelőire, és emiatt hatalmas

forgalmi dugó alakult ki.

Attila egészen átszellemülten mondja ezeket, mikor megkérdezem, szerinte mi az oka annak, hogy más országokban ilyen nagy ébredés van, nálunk meg nincs, pedig mi is nagyon szeretnénk ilyeneket átélni.

Kicsit elgondolkozva válaszolja, hogy ébredés akkor van egy adott országban, mikor elérkezik a meglátogatás ideje az illető nép életében. Amikor az ilyen helyekről jöttetek megkérdezi, ők maguk sem tudják, miért van náluk ébredés. Ám a velük való hosszabb beszélgetésből kiderül, mennyi szenvedés és lemondás áll az ébredések mögött. A meglátogatás ideje az Úrtól jön, de ezt fel kell ismerni, és ennek megfelelően kell cselekedni. Visszatérve a World Assemblies of God kongresszusához, október 2-án, vasárnap úrvacsora volt a Yoido gyülekezet imaházában. Az imaház főtermében 25 ezer ember fér el, a többi helyiségben újabb 25 ezer. A Szöulban levő bibliaiskolájukban és más termeikben is elfér 50 ezer ember, így TV-láncon összesen százezren vesznek rész egy-egy istentiszteleten. Naponta hétszer van másfél órás istentisztelet, közben 20 perces szünetekkel. Így vasárnaponként a gyülekezetnek mind a 700.000 tagja részt tud venni az istentiszteleteken. A hatalmas embertömeg mozgatása fegyelmezetten és zökkenőmentesen történik. Mire az egyik alkalom véget ér, addigra a következő résztvevői már az utcán várnak a sorukra, miközben helyet hagynak az előző alkalomról távozóknak az elmenetelre. Az utcán egy tábla alatt gyűjtik össze a friss megtérteket, akikkel aztán más helyiségekben foglalkoznak. Még így sincs elég helyük mindenki elhelyezésére, ezért sok gyermekbibliai csoport az utcán tartja a foglalkozását. Fábían testvér egyik legkedvesebb szülői emléke egy ilyen gyermekcsoporthoz fűződik, akik nagy örömmel és szeretettel vették őt körül, amikor odalépett hozzájuk.

A konferenciával párhuzamosan állandóan folyt az imádkozás a Föld különböző országaiért. 30–40 amerikai testvér csak ezért az ötnapos imádkozásért ment el. Közép-Európáért 3-án reggel, helyi idő szerint 7–10 óra között imádkoztak. Ezen az alkalmon Fábían Attila testvér is szót kapott, aki a Bibliai Főiskoláért, Közösségünk egységéért, valamint a bátor, kenettel teljes szolgálatért kérte elsősorban az imatámogatást.

Ezután következett 3-án délután az egymilliós imatalálkozó. A színhely a szülői Yoido Plaza volt. Ez egy $4 \times 0,5$ km-es tér a város központjában, melyet zsúfolásig megtöltöttek az imádkozók. Külön említést érdemel az időjárás alakulása. A meteorológia egész hétvégére vihart és esőzést jelzett. Még hétfőre virradólag is hatalmas vihar, eső, villámlás volt. Az eső reggel 9-kor is szakadt, ám testvéreink imájára 10 órakor már sütött a nap. A felszálló pára és a napsütés miatt túl meleg lett, ezért ismét felhőket kértek. A felhők meg is jöttek és fél 2 felé újból elkezdett esni. Így az imatalálkozó első imádkozója az eső elállásáért imádkozott, amit Istenünk két percen belül meg is adott. Ezután maradt a felhős idő, de már eső nélkül. Attila szerint az Úr először tisztára mosta a teret az imatalálkozó számára, majd felszárította, végül jótékony felhőtakaróval vont be. Csodálatos ez az isteni gondoskodás, különösen ha a pár héttel később történt szülői hídkatasztrófára gondolunk, amelyben sokan meg is haltak.

Az imatalálkozó programja rendkívül jól szervezett volt. A tömeg egész délelőtt gyülekezett – a vidékiek még zuhogó esőben indultak el, de elindultak –, s már ezalatt énekesek és pantomimosok szolgálata kötötte le az emberek figyelmét. Az imatalálkozón egy 2500 fős énekkar szolgált, de volt közös ének is (1 millió ember énekelt együtt!) Loren Triplett amerikai pásztor mondott 10–15 perces igei buzdítást a Miatyánkról, majd Yonggi Cho testvér tartott rövid igehirdetést Jeremiás könyvéből. Izrael földjének gyógyulásáról. Közben pedig imádkoztak a válságövezetekért, az éhezőkért, a természetért (természetvédelem), az üldözések ellen, az evangélizációért, az el nem ért törzsekért (hogy hozzájuk is eljusson az örömhír). Az utolsó imakérés a két Korea békés egyesítéséért volt. Gyűjtést rendeztek a World Assemblies of God által létrehozott segélyalap számára. A segélyalap jelenlegi célja: 1. az éhezők segélyezése; 2. akció az iráni üldözés ellen. Iránban idén májusig öten haltak vértanúhalált. Az iráni küldöttek – aki ezért imádkozott –, is megölték a bátyját. Az itt

felsoroltakért nekünk is kell imádkoznunk!

Kedves gesztus volt az amerikai testvérek felé, amikor ejtőernyős célbaugrók jelentek meg a tér felett, kezükben köszöntő felirattal, megemlékezve az Assemblies of God megalakulásának 80. évfordulójáról. A világon először az Egyesült Államokban alakult meg a pümkösi közösség 1914-ben, idén pedig 135 ország gyülekezetei emlékeztek erre az évfordulóra. Ebből is látható, hogy az Úr munkája kiteljesedik az egész Földön.

Ő a kedves olvasót is fel akarja használni a maga helyén. Engedjünk Neki mindannyian!

{k1994602}

{k1994603}

{k1994604}

FÓRUM

Ép testben ép lélek? – A lelki sebek gyógyulásáról • D. Nagy Ágnes

%, „Mindenkinek van egy elválthatatlan örök társa, aki végigkíséri az életen a bölcsőtől a sírig: saját maga. Mégis mennyire ismeretlen marad ez a kísérő. Az ember nem ismeri jól sem a testét, sem a lelkét.” (Bognár Cecil)

Mint lápos területen járó ismeretlen, olykor én is úgy érzem magam abban a kuszaságban, amelyet életnek nevezünk.

Gyarlóságom hajlamos felszisszeni a bántásra, megriad az ismeretlenségtől, takargatja a szégyent, s igyekszik rá sem gondolni.

Gyenge vagyok...

Valami nincs rendjén... Valaki bomlasztó vírust csempészett ebbe a különös világba. Hogy sírjunk és haragudjunk, hogy fájjunk és sértsünk... szavakkal és hallgatással... hogy odaszülessünk, ahol a halál ringatja bölcsőjét... hogy ne lássunk, ne értsünk és ne akarjunk... kikerülni ebből az állapotból. Mert bűnben fogantunk.

Nem tudjuk elkerülni, hogy ne kapjunk és ne adjunk sebeket... Töletek, tőled, nekünk és nekem. Máskor épp saját magamtól. Nem mindig látványosat. Talán csak szúrásokat, apró rúgásokat. Nektek nem fáj az, ami nekem? Ti nem érzitek azt, amit én?

A világ természetébe bele van építve, hogy bántást kapjunk. Ha akarjuk, ha nem... Akkor is, ha újjászülettünk már... A kérdés csupán az: mit kezdek sérült állapotommal?

Erről hallottunk előadást 1994 május 8-án este a péceli Kármel Gyülekezetben.

„Miért kiáltozol bajodban, halálos sérülésed miatt? Mivel sok a bűnöd és súlyos a vétked, azért bántam így veled” (Jer 30,15) – olvasta fel Süveges Imre az alapigét.

„Nem engedhetjük meg magunknak azt a luxust, hogy kezeletlen sérülésekkel járjunk a világban” – folytatta a fiatal előadó. Honnan származnak ezek a – sokszor fel nem fedezett – belső sebek?

Bárki megbánthat beszéddel, magatartással. Melyek indulatból, meg nem értésből, kimerültségből, vagy ki tudja miből erednek. Kaphatunk életet kerékbe törő vágásokat anélkül, hogy tehetnénk róla – miként gyermekét gyászoló szülő vagy szülejét elvesztett gyerek.

Zúzódások fakadhatnak abból is, hogy beengedjük lelkünk ellenségét érzelmünkbe, gondolatunkba. Tapasztalom: résen levő természetem mennyire hajlamos a kompromisszumra. Saját magam is lehetek bajom okozója. Mihelyt kaput nyitok az engedetlenségnek, lázadásnak, szeretetlenségnek. Sérthető vagyok.

Láthatatlan lelkünk ott rejtegeti sebeinket. Némelyik karcolás ugyan, de mély vágások is vannak. Eredetük csak részben ismerős. S az idő nem hoz javulást, a feledés nem ad teljes gyógyulást. Csak szárnysegéd az idő, egyetlen apró kocka a mozaikban. S mint bőr alatt

hagyott szilánk, oly könnyen betokozódik a seb, melyet nem kezelnek.

Kell, hogy felhagyjunk érzékenységünk önzésével, kiáltó fájdalmunk elnémításával! Ki kell lépnünk! Hogy ne legyünk szabad átjárója sötét gondolatoknak. Hogy ne mardosson a meg nem bocsátás keserősége. Hogy szíve szerint való emberei legyünk Istennek! Nem bánhatunk gyengéden sérüléseinkkel!

Akarnunk kell meggyógyulni!

„...Bekötözöm sebeidet, meggyógyítom zúzódásaidat – így szól az Úr.”

S miközben a szavakat figyelem, legalább három dologért tört fel bennem a hála.

Először azért, amiért az Ige tükröt tart elém: „Nézd csak: ma reggel nem fésülködtél meg... nem mostad meg az arcodat! Ugye, eszedbe jutott, hogy haragszol rá? Még mindig... Mert megbántott, mert gyűlöl... Hogy én milyen alapon tartom őt gyermekemnek?! Most ne ezt kérdezd... bocsáss meg neki... ahogy én is teszem veled. Rálépett a lábujjadra, beletaposott virágágyásodba? Engem megköpdöstek, megverték... saját testvéreim megvetettek... végül megöltek. Csak azért, mert azt tettem, amiért Atyám küldött. Csak azért, mert nem fértem bele homályos elképzeléseik keretébe.”

Megbocsátani akarnom kell. Miért ne tehetnék úgy, mint Jézus? Hányan bolondnak tartották, mikor a Földön járt. Mintha lerázta volna magáról ellenségei lövedékeit, nem engedte, hogy mérgezett hegyük marjon. Ezeket egyszerűen elengedte maga mellett.

És ép maradt a lelke.

Ha így akarok élni, akkor törekednem kell... Törekednem, hogy szívem, indulatom, indítékom mindig kitisztuljon. „Szeresd az Urat, a te Istenedet... minden erődből, és szeresd felebarátodat, mint magadat!”

Második hálaadásom Isten felé az, hogy engedett jónéhányszor elbotlani. Nem, mintha Ő különösen gyönyörködne ebben. De elismerem: tökéletes a módszere. „...megsebez, de be is kötöz.” Miért enged bele fájdalmas kínlódásba?!

Újraélesztés közben gyakran előfordul, hogy a betegnek bordája törik. Ez az ára annak, hogy életben maradjon.

„Istenem, köszönöm azokat a törött csontokat! Már rég begyógyultak. Fájdalmát is elfeledtem. Én viszont élek!”

Csodálom, ahogy az Úr alakít. Nem üti vissza harsogó igazságérzetem feldobott labdáit. Nem pátyolgatja sajnálatba burkolt önzésem. Nem ad plasztik pirulát halált okozó vakság ellen. Elfekvő intézetbe sem küld. És nem biztat hazug szövegekkel sem: „Tudod, majd az idő begyógyítja.”

Ő nemcsak diagnózist ad. Megmutatja a szabaduláshoz vezető utat is. Enged, hogy összetörjek saját szememben is. Enged eljutnom addig, míg többé már nem én keresek magamnak megoldást. Oszlopon hirdetett akciós megváltást, sztaniolba csomagoltat.

„Fel kell adnod önmagadhoz való jogod, hogy győzelmes légy! A gyógyulásnak ez az útja: csak a megtört szívűeket kötözi be. De úgy jöjj ki a megtöretésből, hogy tanulj belőle! Úgy, hogy elhagyj jellembeli hibáidat! A megtöretésből így lesz áldás.” – hangzik a vasárnapi üzenet.

Istenünk szanatóriumában így gyógyulunk meg, ha együttműködünk vele. Amikor hajlandók vagyunk nyíltan beszélni, megbeszélni, beszélgetni. Gyakran épp azzal, akitől sértést kaptunk, vagy akinek bántást okoztunk. A nyílt, egyenes beszéd szabadságot, megtisztulást gyümölcsozhat.

Istenünk szanatóriumában úgy működhetünk együtt, ha végre elkezdünk Vele is beszélgetni. Mert sérült állapotban gyakran kedvetlenül és hitetlenül elfordulunk Tőle. Pedig jelenléte gyógyulást, szabadulást ad.

Végül: hálás vagyok neki a szabadságért, amit nekünk ad. Mert Ő mutatja meg, hogyan hordjuk el a forrás elé torlaszolt köveket. Ő segít felállni. Ő kelti fel az örömet bensőnkben. Ő adja a feledést is. Ezért nem szisszenünk fel, mikor hozzánk érnek. Mert a tövis helye

begyógyult már.

„Előbb-utóbb kiderül, mi volt fontosabb: sebeid vagy szabadságod.”

Miénk a döntés. Ő megtette a maga részét. Most mi következünk. Azért, hogy rólunk is szóljon az Ige:

„Hálaének hangzik belőlük, örvendezők hangja... megbecsültekké teszem őket, nem lesznek lenézettek” (Jer 30,19).

KÖRKÉP

Főiskolánk házatájáról • *Durkó Sándor*

Ha egy családból valaki tanulmányokat folytat, együtt érez, izgul vele a család apraja nagyja. Vállalják a plusz terheket a bizonyítvány, a diploma érdekében.

Olyan világban élünk, ahol a tudás hatalom. Érvényes ez a gyülekezeti szolgálat területére is. A SZET lelkészképző egyik tanára közel egy évtizede azt mondta: „Jól jegyezzék meg! Az igaz, hogy Jézus örömezetét a legegyszerűbb tag is továbbadhatja, mely a Szentlélek segítségével elvégzi munkáját, de a mai tanult világnak tanult lelki vezetőkre van szüksége.”

Pál apostol kora egyik legműveltebb embere volt. Ha a nem keresztény vallások olyan nagy hangsúlyt fektetnek az oktatásra, miért a keresztényeknek kellene utánuk kullogniuk?

A jó pap – mint tudjuk – holtig tanul. Sokan talán nem érezzük ennek a fontosságát, súlyát.

Jól elvagyunk a gyülekezetben, a hírre pedig, hogy egyesek a Bibliai Főiskolán tanulnak:

„Még fiatalok, legalább hasznosan lekötik fölös energiájukat” – a válaszuk.

Pedig a Főiskola a főiskolánk. Mindannyiunké.

Gyönyörű szóvirágokban imádkozunk, hogy Uram, küldj munkásokat az aratásodba, hisz a munka oly sok, a munkás pedig nagyon kevés. Akiket viszont már elküldött... valahogy nem érezzük szívügyünknek.

Pedig mind többen vannak.

Az 1994/95-ös tanévben a négy nappali évfolyamon 39 hallgató folytat tanulmányokat, a most induló levelező tagozaton 29 fiatal kezdte a Főiskolát.

68 tanuló ült be az iskolapadba, válaszul elhívásukra, nem kevés áldozatot vállalva.

Hálásak vagyunk-e értük Istennek?

1994. szeptember 18-án a péceli Kármel Gyülekezetben volt a főiskolai tanévnyitó. D. Nagy Tamás lelképásztor az alapok fontosságát elemezte. Jó alap nélkül nem lehet jó felépítmény. A jó alap pedig a szikláig nyúlik. Jézus Krisztusra épül.

Az évnyitón ott volt Fábián Attila, a Közösség elnöke és Telegdi József dékán is.

Megkezdődtek tehát a dolgos „hétköznapiak”, úgy a tanároknak, mint a hallgatóknak.

Ajánlott imatémák:

– Küldj, Uram, munkásokat aratásodba!

– Küldj, Uram, mind több hallgatót a Bibliai Főiskolára!

– Adj, Uram, stabil anyagi hátteret a Főiskola hallgatóinak!

– Készítsd fel, Istenem, a tanulókat a nagy aratásra!

– Uram, áldd meg a tanárokat!

– Istenünk, adj megfelelő anyagi bázist, épületet, tantermeket, kollégiumot a Bibliai Főiskolának, hogy a szó szoros értelmében legyen végre házatája!

Intő példa • *Nagy Kornél*

„A köztetek lévő presbitereket kérem én, a presbitertárs, és a Krisztus szenvedésének tanúja,

és a megjelenendő dicsőségnek részese; legeltessétek az Istennek köztetek lévő nyáját, gondot viselvén arra nem kényszerítésből, hanem örömet; sem rút nyereszkeskedésből, hanem jóindulattal; sem nem úgy, hogy uralkodjatok a gyülekezeteken, hanem mint példaképei a nyájnak” (1Pét 5,1–3).

Ha Közösségünkben bemelegítés, lelkipásztor beiktatás, imaházavatás, vagy új és nagyobb gyülekezet építésének megkezdése illetve befejezése történik, akkor ezt örömmel és hálával, de ugyanakkor természetességgel fogadjuk. Ez azért van így, mert tudjuk, hogy ez a fejlődés útja, Istennek terve és szándéka. De nagyon lehangoló, elgondolkoztató és egyáltalán nem természetes, ha egy gyülekezet elsorvad, kihal, megszűnik.

Budapest külvárosi részében, Rákoscsabán 1947 táján alakult egy gyülekezet, melynek létszáma hamarosan elérte az ötven főt. A hatvanas évek elejéig egészen pozitív volt az irány. A péceli, az isaszegi és más környékbeli testvérekkel nagyon jó volt a kapcsolat. A fiatalok nyüzsgése, a zeneszó és a Szentlélek működése vonzotta az embereket a gyülekezetbe. A gyarapodás sem maradt el, mert a tagok száma már meghaladta a nyolcvanat. Természetesen lelkünk ellensége, a minden jónak elrontója sem nézte tétlenül e kedvező folyamatot, és megtalálta a rést, a leggyengébb pontot, és robbantott. Hirtelen a két egybenyitott szoba szinte üresen tátongott. A régi, lebontott válaszfal újból felépült, és ezzel kezdetét vette a lassú agónia. E folyamatot segítette, mint lassan ölő mérge, hogy nem volt vasárnapi iskolai foglalkozás, és az ifjúság is széthullott. Emellett azt várták el az ifjú generációtól és a gyermekektől, hogy felnőtthöz illő módon vegyenek részt az istentiszteleteken. Így lassan eltűntek a gyermekek és a fiatalok az imaházból, később már a középkorúak is. A nyolcvanas évekre a szinte csak nyugdíjasokból álló gyülekezet még a bűvös húsz tagot sem regisztrálhatta. A kis közösség a Dózsa György úti (Agapé) gyülekezet szórványaként működött, és innen kapott rendszeres segítséget az igehirdetői és az úrvacsorai szolgálatban. Az egyre fogyatkozó gyülekezet idén, Elefánti János testvér halálával megszűnt.

A fentiekben leírtakat nem kívánom mélyrehatóan elemezni, sem a bűnöst vagy a bűnösöket keresni, ez semmiképpen sem az én dolgom. Csupán egyetlen témakörrel osztanám meg gondolataimat olvasóimmal ez intő példa kapcsán. Ez pedig a gyermekek és a fiatalok jelenlétének fontossága a gyülekezetben. Az idősebbek erős, stabil, tekintélyt parancsoló tartópillérei mellett oda kell figyelnünk a még csak vázszerkezetében látszó, gyenge, hajlékony, az összképbe talán nem illő, de épülő oszlopocskákra. A generációs problémákat, konfliktusokat biblikusan, kölcsönös megbecsüléssel és tisztelettel szükséges kezelnünk. A gyermekekkel úgy kell foglalkoznunk a bibliaköri órákon, hogy megszeressék a Bibliát, a gyülekezetet és a testvéri közösséget. A fiatalokat a tudatos szolgálatra, munkára kell nevelnünk, hogy az áldásoknak ne csak begyűjtői és elnyelői, hanem főként csatornái, továbbadói legyenek. S vajha mindannyian belátnánk, hogy a fiatalok küllemének, öltözködésének megváltoztatása csak tüneti kezelés, mert ami belül van, az látszik meg kívül is!

Korántsem állítom, hogy a rákoscsabai gyülekezet halálát e probléma okozta, de annyi bizonyos, hogy ez is benne volt, mert néhány éven keresztül mint gyermek, én is részese voltam a lefelé ívelő korszaknak, míg át nem mentem a Dózsa György úti gyülekezetbe, hogy vasárnapi iskolába járhassak. Hálát adok Istennek és szüleimnek, hogy a gyülekezet gyermekei, fiataljai közül nem az eltűntek, elveszettek csoportjához tartozom.

Lelkipásztori dinasztia? • Durkó Sándor

Kapóra jött! Repülőgépe Torontóban emelkedett a felhők fölé – ahol mindig kék az ég –, és az országos konferencia után néhány nappal landolt szülőhazájának repülőterén, Ferihegyen. A cím alapján beszélgethettem volna Fábián, Pintér és még néhány közismert vezetéknévű testvérel, én mégis őt választottam, Weigert Mihályt, az ifjabbat, Misut.

Régen céhek alakultak, ahol a mester apa tudatosan tanította gyerekeit a szakma fortélyaira. A lelkipásztorok is így öröklék a szakmát?

Misu nem lelkipásztornak készült. Az elektronikai berendezések orvosa lett. Édesapja mellett mai nyelven szólva dicsőítésvezető volt. A középkorúak, de még talán az idősebbek is nosztalgáznak, ha azokra az alkalmakra gondolnak, amelyeken két-három évtizede a Weigert család széphangú lányai-fiai énekeltek, hegedültek, gitároztak.

Látva a lelkipásztori szolgálat nehézségeit, nem csoda, hogy úgy nézett ki, senki nem lép a nagy családból atyja nyomdokába.

Az itthonról kapott útravaló Németországba kerülése után tette meg életformáló hatását. A karizmatikus gyülekezetben, amelybe került, mind több szolgálattal bízták meg, majd a vezetői csoportba választották. Ott már a mai értelemben vett dicsőítésvezetés, valamint a személyes lelkigondozás lett a feladata. 1986-ban Torontóba, egy magyar gyülekezetbe kapott lelkipásztori meghívást, melyet elfogadott, és 1987-ben családjával együtt kitelepeltek Kanadába.

– Misu, nem fáj néha a szíved?

– Attól függ, mire gondolsz. Biztosan tudod, hogy tíz éves koromban szívizomgyulladásom volt, emiatt az egyik szívbillentyűmmel komoly problémák voltak. Németországban már fenték a szikét a műtéthez, amikor Bonnke testvér az egyik alkalommal a szószékről közölte a gyülekezetrel, hogy az Úr egy embernek meggyógyította a szívét. Rögtön tudtam, hogy ez az ember én vagyok. Előrementem, imádkoztam értem, és meggyógyultam. Az orvosok nem akartak hinni a szemüknek. A leleteket azért eltettem – bizonyosságul a hitetlenek miatt. Ezt követően közelebbi kapcsolatba kerültem Bonnke testvérral, csatlakoztam a németországi csoportjához, akikkel együtt szolgáltam.

Egyik legnagyobb élményem 1985-ben az afrikai Zimbabwében volt, ahol egy hónapig szolgáltunk a feketék között.

– Misu, azért nem fáj a szíved?

– De fáj, az Úrért. Szomorú vagyok, amikor látom, hogy robotolunk nap nap után, hamis célokat követve, pedig életünk igazi célja az Urat szolgálni. Ezt így láttam akkor is, amikor évekig függetlenített pásztor voltam, és most is, amikor az üzleti életben forgolódom, mellette pedig egy angol nyelvű karizmatikus gyülekezet másodpásztora vagyok. Úgy érzem, küldetésem van, és elsősorban a magyarok felé.

– Említetted, hogy angol nyelvű gyülekezetbe jártok. Nincs itt valami ellentmondás?

– Az Úr útjai nem a mi útjaink. Most sokmindent nem értek. „De azt tudom, kiben hiszek, jól...” – mondja egy ének, és azt is tudom, hogy elhívásom van az Úrtól. Jelenlegi gyülekezetem egy imacsoportból, magyarosabban kifejezve házicsoportból nőtte ki magát 1200–1300 fős közösséggé, nem egészen három év alatt. A gyülekezet első pásztora, bármennyire hihetetlenül hangzik is, egy nő.

– Ez igazi kuriózum!

– Csak itt, Magyarországon. Csodálom Istent, milyen különleges áldást tud adni női pásztorokon keresztül, akik nem karrieristák, hanem Isten Szentlelke által felkent lelki vezetők.

– Mi a titka a gyülekezet robbanásszerű növekedésének?

– Mint említettem, gyülekezetünk alapja egy imacsoport volt, akik nemcsak imádkoztak, hanem imaharcosok voltak, és most is azok. Az imaharc mellett böjtölünk, és törekszünk a szent életre.

– Máshol is ezt teszik, mégsem növekszenek.

– Ennek ára van, melyet meg kell fizetni. Mit mondott Jézus a Mt 28-ban? „Menjeteek széles e világra...”

Gyülekezetünk a városunkban való szolgálaton túl, megfogadva az Ige tanácsát, szolgáló csoportot küldött ebben az évben már Ugandába, Kenyába és Jamaicába. Utóbbi helyen két

hetes szolgálatuk nyomán több mint kétezren tértek meg.

– Azt mondtad, küldetésed van a magyarok felé?!

– Gyülekezetünkben havonta egyszer magyar nyelvű összejövetelt tartunk. Hiszem, nem sok idő már, amikor a magyarok összefognak, és egységet alkot közöttük Isten Szentlelke. Lesz hely tehát imaházunkban a magyar gyülekezetnek.

– A széles e világba Magyarország is beletartozik?

– Gyülekezetem felhatalmazott, hogy tartsak itthon terepszemlét, mert szeretnénk egy szolgáló csoporttal 1995-ben Magyarországra jönni. Örömmel hallottam a nyári sátormisszióról, és bizonyára több ponton – a szükséges egyeztetéseket követően – be tudunk majd kapcsolódni a jövő évi programokba.

– Mi a benyomásod a magyarországi karizmatikus mozgalmakról?

– Egy-két kivételtől eltekintve csak hallomásból ismerem őket. Az Úr Lelke az, aki itt is lerombolhatja az emberileg mesterségesen emelt válaszfalakat. Amit más karizmatikus közösségben ma át lehet élni, azt a pünkösdiak már évtizedekkel ezelőtt átélték, és ha akarják, akkor ma is átélhetik.

Nem az emlékekből kell élni, és a történelemkönyvet lapozgatni. A pünkösdieknek is be kell gyűlniük a Szentlélek tüzetől, és akkor Ő megmutatja új helyüket és küldetésüket.

Mindnyájunk küldetése a hitetlenek Istenhez vezetése.

– Visszakanyarodva beszélgetésünk apropójához, mégiscsak érdekes, hogy a szolgálatban édesapád nyomdokába léptél, bírva atyai áldását. Vajon gyermekeid is szeretnék ezt a sort folytatni?

– Minden bizonnyal. Hat gyermekem közül három fiam neve is a bibliai prófétákat idézi: Józsué, Sámuel, Dániel. Hiszem, hogy életünk példa lehet számukra éppúgy, mint szüleim élete az én számomra. Édesapám imaélete ma is mérceként áll előttem.

– Kívánom, hogy váljatok lelkipásztori dinasztiává!

Szól a rádió • Durkó Sándor

1994. október 9-én 10 óra után 52 percet kapott Közösségünk a Kossuth Rádió műsoridejéből. A szerkesztő szerint olyannyira a mienk a frekvencia, hogy ha 52 percen keresztül csendben leszünk, akkor a Kossuth Rádióban csend lesz.

Aki hallotta az éter hullámain keresztül az adást, örömmel tapasztalhatta, hogy nem volt csend.

Hogyan is lehetett volna csendben maradni, amikor végre lehetőség nyílt arra, hogy rajtunk keresztül milliók hallják meg az evangéliumot!

Dicsőítések, bizonyosságok, igei üzenet. Minden percnyi pontossággal megtervezve. És előtte sok-sok ima, hogy az igei mag ne hulljon a porba. Izgalom az adás ideje alatt, hisz élő adásban nem szabad tévedni, a bakikat nem lehet kivágni.

Micsoda felszabadult hálaadás, dicsőítés az egyenes adás lekeverése után! Azután jöttek a telefonok, levelek. Kritikus, érdeklődő, imatámogatást kérő sorok.

Többen visszajeleztek, hogy az ima hatott. Volt, akinek telefonon keresztül. Kérik a címet, mert el akarnak jönni Pécelre. Saját szemükkel látni, hogyan munkálkodik Isten.

Milyen jó, hogy munkálkodik! Eszköztára kifogyhatatlan.

Hisszük, hogy folytatás következik.

Izraeli körutazás

Kedves testvéreink!

Január közepéig még van lehetőség a Közösségünk által szervezett izraeli körutazásra jelentkezni.

Az út 1995 február 28-tól március 7-ig tart.

A részvételi díj: 77.945 Ft.

A körutazásra Pataky Albert testvérnél lehet jelentkezni az Országos Titkárságon.

Itt közöljük a részletes programot:

1. nap: Budapest – Eilat

Repülés Eilatba. Utazás Eilatba vagy a városhoz közeli szálláshely elfoglalása.
Vacsora.

2. nap: Massada – Holt-tenger – Jerikó

Korai indulás a Massada erődhöz. Drótkötélpályán jutunk fel a hegytetőre, és megtekintjük a Heródes király korából származó ciszternát, zsinagógát és a zelóták harcterét. Csodás kilátás nyílik a környező hegységre. Továbbutazunk Qumranba, a holt-tengeri tekercesek lelőhelyére. Megtekintjük az esszénusok kolostorát. Az Irgalmas Samaritánus fogadó érintésével megy az utunk Jerikóba, a világ legősibb városába. Megtekintjük az ásatásokat, az Elisha-forrást és a Hisham palotát. Végül utazás Galileába, Tiberias – Názáret. Vacsora.

3. nap: Tiberias – Tabqha – Caesarea

A Genezáret-tó partján fekvő szent helyek megtekintése:

Kapernaum, Jézus városa; a bizánci kápolna és a régi zsinagóga megtekintése Péter házábanál.

Utazás Tabqhába, a kenyér és a hal csodájának helyére, az Üdvösség-hegyre, majd

Magdalába, Mária Magdolna szülőföldjének megtekintésére. Délután az alsógalileai tájon át utazás Kánába, majd Názáretbe, ahol az Angyali üdvözlés Templomát, a zsinagógát és a Mária forrást tekintjük meg.

Visszautazás a szállodába, vacsora.

4. nap: Meggido – Haifa – Jeruzsálem

Utazás Meggidóba, Salamon király egykori kormányzói székhelyére. Majd a Karmel-hegyen át jutunk el Haifába, ahonnan csodás kilátás nyílik az öbölre. Megtekintjük a Karmelita kolostort. Továbbutazunk Caesarea Maritimába, ahol ellátogatunk a római színházhoz és a keresztések erődjéhez, ahol Pál apostol raboskodott két évig. Végül úticélunk Jeruzsálem, ahol vacsora vár bennünket, és elfoglaljuk szálláshelyünket.

5. nap: Jeruzsálem – Óváros – Betlehem

Séta az óvárosban: a Templom-hegy, a Siratófal, a Sziklamecset, az El-Aksza mecset megtekintése, majd továbbhaladunk a Via Dolorosán át a Szent Sír Templomhoz, a Bethesda medencéhez, Pilátus ítélethozó csarnokához, a Dávid király úton a Jaffa- és a Damaszkuszi kapuig. Látogatás a kerti sírnál.

Majd a Sion-hegyen megtekintjük az utolsó vacsora színhelyét. Betlehemben a Születés Templomába, a Tej Barlangba és a Pásztorföldre látogatunk el.

Visszautazás Jeruzsálembé, vacsora.

6. nap: Jeruzsálem – Olajfák-hegye – Utazás Eilatba

Kirándulás az Olajfák-hegyére, a Mennybemenetel Kápolnához, a Miatyánk Templomba; séta a Virágvasárnap úton a Getsemáné kerthez, megtekintjük a Domenus Flevit, Mária sírját és az Árulás-barlangot. Délután elhagyjuk Jeruzsálemet, és visszautazunk Eilatba. Vacsora és a szálláshely elfoglalása.

7. nap: Eilat

Szabad program Eilatban. Vacsora.

8. nap: Eilat – Budapest

Utazás a reptérre, repülés Budapestre.

Véget ért a család éve? • D. S.

A közelmúlt egyik vasárnapján százezer gyertya gyűlt a vatikáni Szent Péter téren a családok világtalálkozója alkalmából. A család évének záróaktusaként a világ 130 országából érkezett 200 ezer katolikus előtt celebrált ünnepi misét a pápa.

Beszédében elmondta, hogy a katolikus egyház a családok családja.

A családi kötelék az államnál magasabb rendű kapocs. Az otthon egyházát kell képviselnie mindenkinek. A család nyújtja a leghathatósabb garanciát a kulturális és társadalmi lealacsonyodás, az erőszak, a kábítószer-fogyasztás és a bűnözés terjedése ellen.

Egy-egy kampánynak az a célja, hogy felhívja a figyelmet a kiemelni kívánt területre, dologra. Az elmúlt évben kampány folyt a családért. Most vége, találnak más témát.

Mi azért ne hagyjuk abba! Legyünk a családunk, a családok szószólói! Nemcsak egy egyházra, hanem minden keresztény közösségre igaznak kell lennie, hogy a családok otthona, a családok családja. Ha ez megvalósul, csak akkor fogják elmondani a kívül állók gyülekezeteinkbe lépve: olyan itt a légkör, mint egy nagy családban!

Véget ért a család éve? Papíron talán igen, de nekünk továbbra is beszélnünk kell róla. És nemcsak beszélnünk, hanem jó példaként meg is élünk. Bemutatva a család küldetését boldog családi életünkkel.

Mert hangosabban beszél az, amit megélünk, mutatunk, mint az, amit mondunk.

Éljük és mondjuk!

Mondjuk és éljük!

Lelki világnap • Durkó Sándor

Szinte minden napra esik valamilyen világnap.

Különbőféle szervezetek úgy kívánnak reklámot csinálni céljaiknak, hogy egy-egy napot kisajátítanak. Az az ő világnapjuk. A médiák foglalkoznak a témával, így ráirányítják figyelmünket.

A takarékosági, környezetvédelmi, szabványosítási és a sor ha nem is a végtelenségig, de 365-ig folytatható lenne. Beletartozik most már a lelki egészség világnapja is. Végre!

A statisztikai adatok szerint évente négy-ötzezen kísérelnek meg honfitársaink közül öngyilkosságot, 50–60 ezerre becsülik a kábítószeresek, s mintegy 600 ezerre az alkoholisták számát. Mindezeket túl – a szakember szerint – több mint kétmillió a neurotikus tünetekben szenvedők száma.

A világnap nem titkolt célja a lelki betegségekre felhívni a közvélemény figyelmét. A megelőző programok fontosságát hangsúlyozva a lelki rendellenességek csökkentésében reménykednek.

Reménykednek.

A lelki bajok emberileg szinte csak tüneteiben kezelhetők. A gyökereket, az okokat Jézus Krisztus tudja csak megszüntetni.

Amerikában divat, hogy mindenkinek saját pszichológusa legyen. Ha valami gondja van, akkor rohan hozzá. Magyarországon viszont, ha valaki pszichológushoz megy, összesúgnak mögötte, netán még mutatják is, hogy szegénynek „valami” baja van.

A lelki világnap mottója az volt, hogy a lelki bajok megelőzhetők. És mi van azokkal, akik már megbetegedtek? Nekik marad a pszichológus? Akik bekapcsolták a rádiót október 9-én,

és a Kossuth adóra hangolódtak, három bizonyosságot hallhattak. Mimi lelki betegségéből gyógyult meg, Vili pedig a kábítószer rabságából szabadult meg. János lelki egyensúlya akkor állt helyre, amikor UFO-hívóból istenhívó lett.

Másnap volt a lelki világnap.

Környezetünknek Isten szeretetére, Jézus Krisztus szabadítására van szüksége. Aki ezt már átélte, arra nem csupán világnap, hanem örökélet napja ragyogott. Aki pedig még nem? A lehetőség adott, jöhet Jézus Krisztushoz. Ha ezt őszintén teszi, rá is lelki gyógyulás, örökélet vár.

BIZONYSÁGUL

Van értelme az életnek! • Lovász Judit (Pécs)

Megtérésem előtt igen mozgalmas életem volt. Az Úr csodás kegyelme mély utakról terelgetett a keskeny ösvényre. Hitetlen családban nőttem fel. A szüleim párttagok voltak, így Isten nevét ritkán hallottam.

Otthonról már 18 évesen elköltöztem, és – mint minden világi ember – a bűnnek éltem. Belekeveredtem egy rossz társaságba, ahol a legfőbb erénynek az alkohol, a cigaretta, a paráználkodás számított. Úgy éreztem, hogy nincs értelme az életnek. Depressziós lettem. Aztán jött egy másik társaság, akik elhívtak sportolni. Ekkor leszoktam az italról és a cigarettázásról is. Hiszem, hogy Isten már ekkor elkezdett munkálkodni az életemben. Egyre több időt szenteltem a sportnak, a végén már minden nap az edzéseken voltam. Az eredményeim egyre jobbak lettek.

Mégsem voltam boldog. Úgy éreztem, hogy hiába vagyok erős testileg, ha a lelkem mindig üres. Kezdem magamba fordulni. Csalódtam az emberekben, még a legjobb barátomban is. Amikor a munkahelyemről is elküldtek, teljes letargiába kerültem. Akkor térdeltem le a szobámban először könnyek között, és ezt mondtam: „Istenem, ha vagy, akkor add vissza a munkahelyemet!” A felmondási idő alatt voltam, amikor közölték velem, hogy nem kell elmennem, mert az előző hónapokban rajzpályázatra beadott négy munkám közül hármat elfogadtak.

Visszakerültem a Zsolnay gyárba, s éppen hívők közé „csöppentem”. Itt találkoztam azzal a lánnyal, aki elhívott a Pécsi Pünkösdi Gyülekezetbe.

Meghallottam az Úr hangját, és megismertem Isten csodálatos tervét az életemmel. Kaptam tőle új szívet, és örök életet. Olyan életet kaptam, melyet nem üres szenvedélyek és élvezetek töltenek meg, hanem Jézus Krisztus, aki értem is meghalt a kereszten.

Két éve, hogy megtértem hozzá. Azóta nincs depresszióm, nincs félelmem a haláltól, s tudom, hogy nincs olyan fájdalom vagy gond, amely Vele valamilyen módon meg ne oldódna. Van igazi értelme az életnek, s tudom, hogy Neki szüksége van rám és rád is.

Ha még nem döntöttél Jézus mellett, még ma tedd ezt meg, mert holnap nem biztos, hogy lesz rá lehetőség!

Jézus szeret téged!

{k1994607}

Az összehasonlíthatatlan Messiás

Tizenkilenc évszázaddal ezelőtt született egy ember minden életszabály ellenére. Ez az ember szegénységben élt, csendben nevelkedett fel. Nem sokat utazgatott, csak egyszer lépte át az ország határát, amelyben élt – gyermekkorában történt menekülése alkalmából. Nem volt sem

vagyona, sem befolyása. Rokonai nem keltettek feltűnést, nem volt képzettségük, vagy különös neveltetésük.

Már a jászolban rémületbe ejtett egy királyt; mint gyermek, csodálkozásra indított tudósokat; férfikorában uralkodott a természet rendjén: úgy járt a hullámokon, mint valami kikövezett úton, és nyugalomra intette a tengert.

Sok embert gyógyított orvosság nélkül; semmit sem fogadott el érte. Egyetlen könyvet sem írt, de egy ország összes könyvtára sem tudná befogadni azokat a könyveket, amelyeket Róla írtak. Egyetlen énekverset sem költött, de több énekre szolgáltatott anyagot, mint valamennyi énekszerző együttvéve. Egyetlen iskolát sem alapított, de az összes iskolák együttvéve sem tudnak annyi tudományt felmutatni, mint Ő.

Soha hadsereget nem vezetett, egy katonát be nem hívott, soha fegyvert el nem sütött, de mégsem volt egy vezérnek sem több katonája, akik szavára dacolni mertek, a fegyvert letették, és egy lövés nélkül megadták magukat.

Sohasem folytatott ideggyógyászati gyakorlatot, de mégis több összetört szívet gyógyított meg, mit az összes orvos a földön.

Minden héten egyszer elcsendesedik a hétköznapi zaj, s az emberek imádkozni mennek, hogy az Ő nevében hálás hódolattal adózzanak Istennek.

Az ókor letűnt büszke nagyjainak neve felmerül, majd ismét feledésbe megy, mint sok tudós, bölcs és szent ember neve, de – ennek az Embernek a neve mindig jobban és jobban meggazdagít.

Az idő tizenkilenc évszázadot tett a mai nemzedék és keresztrefeszítésének megtörténte közé – és Ő mégis él! Heródes nem volt képes megsemmisíteni és a sír nem bírta fogvatartani. Lerántotta a világi jog álarcát. és kitűnt, hogy az a jogtalanság; a nagy Római Birodalom rajta tört szét darabokra.

Szerette Istent mindenkinek felett, és minden embertársát, mint önmagát – teljesen betöltötte Isten törvényét.

Megalázta magát a keresztfa gyalázatáig, ezért Isten magához emelte fel. Az égi dicsőség legmagasabb fokára jutott – az angyalok elismerték, szentek dicsőítették, az ördögök félték, mert Isten Úrrá és felkent Messiássá tette Őt.

Vagy mindenkor Vele együtt járunk, vagy mindenkor Nélküle. Ez a senkivel össze nem hasonlítható Úr az, aki ezt mondja: „Én vagyok az út, az igazság (valóság) és az élet, senki sem jöhet az Atyához, csak rajtam keresztül” (Jn 14,6).

„Lásd! én állok az ajtó előtt, és kopogtatok. Ha valaki meghallja az én hangomat, és kinyitja az ajtót, ahhoz bemegyek és vele vacsorálok és ő énvelem!” (Jel 3,20)

„Mert egy az Isten és egy a közvetítő is Isten és az emberek között; az ember Jézus, a felkent Messiás” (1Tim 2,5).

Ezért bízd magad az Úr Jézusra, és üdvözülsz!... (ApCs 16,31).

Jöjj Jézushoz! • A szerkesztő

Ezen a helyen arra kívánjuk felhívni a figyelmet, hogy van még egy lehetőség! Miként a szomszédos bizonyágtételekben is olvasod, Jézus Krisztus akar, és tud megoldást adni az életedre! Talán sok mindent megpróbáltál, és mégsem találtad meg az élet értelmét. Talán végtelenül magányos vagy, és úgy érzed nincs segítség. Talán gazdag és sikeres vagy, sokan irigyelnek, az életed mégis üres és céltalan. Akármilyen is az igazság, van egy csodálatos lehetőséged:

JÖJJ JÉZUSHOZ!

Ő hív és vár téged: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek” (Mt 11,28).

Békességet és örömet csak Nála találhatsz, mert az embernek Istenre van szüksége, de bűnei

elválasztják Tőle. „A ti bűneitek választanak el titeket Istenetektől” (Ézs 59,2). Jézus Krisztus azonban kereszthalálával és feltámadásával kifizette a váltságdíjat bűneinkért: „Mert Krisztus is szenvedett egyszer a bűnökért, az Igaz a nem igazakért, hogy Istenhez vezessen minket, miután halálra adatott test szerint, de megelevenítettett Lélek szerint” (1Pét 3,18). Csak általa járulhatunk Istenhez.

E dologban nem maradhatsz semleges: „Aki hisz a Fiúban, annak örök élete van, aki pedig nem engedelmeskedik a Fiúnak, nem lát majd életet, hanem az Isten haragja marad rajta” (Jn 3,36). Miért maradnál Isten haragja alatt, amikor tied lehet az örök élet? Fogadd el Jézus hívását, jöjj Hozzá, amíg nem késő!

Kérd Őt, hogy bocsássa meg bűneidet, költözzön a szívedbe, és legyen Urad és Királyod! Ha megteszed, nemcsak vallásos leszel, hanem megváltozik az egész életed. Ezentúl Isten akarata szerint kell élned, és igyekezned kell minél jobban megismerni Őt a Bibliából. Így az öröm és a békesség soha nem fogy ki belőled: „És Isten békessége, mely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban” (Fil 4,7).

Ha megtetted ezt a döntő lépést, szeretettel kérünk, írd meg e fontos hírt nekünk!

VILÁGABLAK

Svéd bibliaiskolások végzetes hajóútja • Durkó Sándor

1994. szeptember 28-án éjfél után 24 perccel az „Estonia” komphajó a Balti-tengeren, félúton Tallin és Stockholm között viharba került. Feltehetően a hátsó és első vízzáró, lehajtható hidak rögzítői kiszakadtak, és olyan erővel tódult a hajóba a víz, hogy alig telt el néhány perc, a hajó oldalára dőlt és elsüllyedt. Az „Estonián” több mint ezer ember volt. Az SOS jelzésre a „Mariella” nevű hajó 40 perc után érkezett a katasztrófa helyszínére. A 10 C°-os vízből ekkor már csak 138 kétségbeesve kiáltozó utast tudtak kimenteni.

Kilencszázan veszték a tengerbe, nagy részük a 70 méteres mélységbe süllyedt hajó gyomrában rekedt.

Az „Estonia” komphajót 14 évvel ezelőtt Németországban építették. Hossza: 155,4 méter, szélessége: 22 méter, magassága 44,5 méter. 14 évet élt, utolsó útján viszont 900 ember halálát okozta. Milyen sokszor megcsodálták pedig, felnéztek rá, utasai büszkén hajóztak rajta, biztonságban érezvén magukat.

A tragédia – megtörténte után néhány órával – a földkerekség minden híradásába első hírként került be.

Megdöbönt a világ. Eddig azt hittük, csak a „Titanic”-kal fordulhatott elő az intő jelként szolgáló tragédia. 1912-ben a világ legmodernebb hajójáról azt mondták: Olyan biztonságos, hogy még Isten sem tudja elsüllyeszteni. A történelemből ismerjük, hogy a „Titanic” jéghegynek ütközött, és bizony el is süllyedt, rögtön az első útján.

Kisebb emberáldozatot követelő tragédiák azóta is voltak, de ilyen nagymértékű nem fordult elő.

És íme, 82 évvel később ismét elsüllyedt egy hajó. A hírt hallva ismeretlenül is osztoztunk a hozzátartozók fájalmában. Pedig akkor még nem tudtuk, hogy a hajón pünkösdi testvéreink is utaztak. Telefax érkezett a Gizella úti központba. A jönköpíngi Filadelfia Gyülekezet küldte. Gyászukban imatámaszt kértek.

A gyülekezet bibliaiskolájának 18 hallgatója és 2 tanára misszióútjukról hazafelé hajóztak az „Estoniával”. Mindannyian az elsüllyedt hajó gyomrában rekedtek.

Síri csend lett a Központban. A megdöbbenés kiült az arcokra.

A vezetők és a Bibliai Főiskola hallgatói, tanárai könnyes szemmel imádkoztak a Bibelskola Pingot Pünkösdi Bibliaiskola hullámsírba került hallgatóinak, tanárainak hozzátartozóiért.

Azért értük, mert akik elmentek a minden élők útján, azokon már nem segíthetünk. Nem értjük, miért történt. Miért kellett az elhívottaknak hazamenniük? Misszióból egyenesen a mennybe!

„Boldog az az ember, akit az Úr munkában talál.”

Nekik már jó, hisz Uruknál lehetnek, akit szolgáltak. Itt maradtak viszont a hozzátartozók, a gyülekezet, a barátok, az ismerősök.

„Isten nem akarja az igaz halálát”, de valamiért mégis megengedte, hogy a tragédia megtörténjen.

Dániel könyvében olvashatjuk Sidrák, Misák, Abednégó esetét, amikor Nabukodonozor arany állóképe előtt nem hajoltak meg, és azt nem imádták. Mielőtt ezért a tüzes kemencébe vetették volna őket, azt mondták: „A mi Istenünk ki tud minket szabadítani... de ha nem tenné is... az arany állóképet akkor sem imádjuk.”

A három ifjú megtapasztalhatta Isten szabadító hatalmát, a húsz svéd fiatal pedig Isten megengedő hatalmát.

A hozzátartozókért, a gyülekezetért mondott imában Fábrián Attila elnök testvér azt kérte az Úrtól, hogy minden hazahívott aratómunkás helyett küldjön száz annyit. Isten fel akarja rázni a pünkösdiéket úgy Svédországban, mint Magyarországon. Nem ülhet senki a babérjain. Isten munkatársai vagyunk. És bármikor elhangozhat a hazahívó szó.

Valaki azt mondta, az a különbség a fiatal és az idős között, hogy a fiatal meghalhat, az idősnek viszont meg kell halnia.

Községünket sem kerülték el a tragédiák. Gyászolunk kisgyermeket, aki az emeleti ablakból esett ki, és már nem tudtak rajta segíteni, és olyan fiatal, aki gombamérgezés következtében halt meg.

Bármikor elhangozhat a hazahívó szó. Kortól függetlenül.

Legyünk készen!

NOVELLA

Kinőttek-e már a szárnyaid? • Faragóné Csacsovszky Krisztina

%Édesanyám emlékére, kinek irántam való jóságát és szeretetét sem tér, sem idő, sem semmi más nem homályosíthatja el a szívemben.

– Papa, szeretnék beszélni veled!

– Nem lehetne máskor? – szólta Ferenczi János, lustán elnyújtózva a fotelban.

– Ne haragudj, papa, a tegnapi miatt. Azért, hogy olyan szörnyű dolgokat mondtam.

– Felejtsd el, Fanni!

A lány könnytől csillogó szemekkel nézte apját.

– Én nem komolyan mondtam...

– Felejtsd el!

– ...hogy nem vagy jó apa. Én...

– Hagyd abba! – a férfi ölébe ejtette az újságját.

– ...nem akarom, hogy azt hidd, ezt gondolom rólad!

– Fanni, fejezd már be, nem hallod?! – ugrott talpra haragosan. – Nem érdekel az egész!

Teljesen hidegen hagy!

– De papa, én...

– Hagyj már végre békén! – s ezzel kirohant a szobából.

A lány fáradtan leült.

– Pedig én nagyon szeretlek, papa – suttogta csendben, s hagyta, hogy könnyei szabadon hulljanak.

Édesapja húga nyitott be az ajtón.

- Fanni, mi történt már megint? – kérdezte szelíden.
- Ó, Zsuzsa, legalább tudnám, mindez miért van így!
- Elmeséled? – ült le mellé az asszony, és átkarolta a vállát.
- Tegnap csúnyán összevesztünk.

A lány megremegett, amint eszébe jutott a szörnyű vita. Pedig olyan szépen indult a nap. Az iskolában megtartott előadása nagyszerűen sikerült, s az a szóke fiú is meghívta egy kólára, aki már régóta tetszett neki. A zenetanára kérette magához, és azt mondta, szeretne beszélni az apjával. Üzenjen, mikor tudnának találkozni.

- „Miért akar beszélni velem? – kérdezte Ferenczi János.
- Nem tudom, papa, nem mondta.
- Biztosan megint lógtál.
- Ezt most miért mondod?! Soha nem lógtam, egyetlen óráról sem. És ezt te is nagyon jól tudod.
- Akkor meg hanyag vagy szemtelen voltál. Tőled kitelik.
- Papa, miért...
- Nem hagynád abba a nyavalygást végre? Egész életemben a kölykőm vinnyogását kell hallgatnom?! Mondd, Fanni, miért okozol nekem ilyen sok gondot? Miért viselkedsz így?
- Én gondot okozok neked? – fakadt sírva a lány. – Ellátom a háztartást, kitűnő tanuló vagyok, és nem szoktam feleselni sem. Hát mond, melyik apa viselkedik így cserébe, és ki mondja a gyerekének, hogy kölyök?
- Szóval szerinted én nem vagyok jó apa?!
- Én ezt nem mondtam...
- Nem vagyok jó apa? – ordította a férfi, meg sem hallva lányát. – Amikor anyád meghalt, nem dugtalak árvaházba, hanem felneveltelek, tanítottalak. Dolgozom rád, és te így hálálod meg?
- Teljes erejéből pofon ütötte a lányt.
- Takarodj a szemem elől, Fanni!”
- Zsuzsanna nagyot sóhajtott.
- Nem szabad haragudnod apádra, Fanni!
- Én nem haragszom, csak olyan borzasztó nagyon fáj!
- Nagyon nehéz neki. Nem tudja hogyan kell nevelni egy lányt.
- Te bezzeg tudod, Zsuzsi – mosolyodott el Fanni. – A kislányod nagyon kedves és illedelmes.
- Jó hogy mondod – állt fel az asszony –, az ikrek már biztosan végeztek a zeneórával.
- Szeretik?
- Eléggé. Peti hegedülni szeretne, Barbara pedig már szépen zongorázik.
- Siess Zsuzsi, nehogy megijedjenek, ha késel!
- Szervusz Fanni!
- Az ajtóból még visszafordult.
- És légy türelmesebb apáddal!
- A lány megadóan bólintott.

Lassan leszállt az este, megjelentek a csillagok. Fanni az ablaknál állt, de mégsem vett észre semmit az égi ragyogásból, az utca fényéből. Apja viselkedésén gondolkozott. Érthetetlen volt számára, miért ellenséges vele. Amióta esztét tudja, mindig ilyen volt hozzá.

- Milyen nagyon hiányzol, mama – suttozta, s felemelte kezét, hogy letörölje kibuggyanó könnyeit. Az édesanyjára csak halványan emlékezett, s akkor is mindig álmában látta. Csodálatos látomás volt, ahogy anyja alakja körül sugarat vont egy sejtelmes, megnyugtató, földöntúli fény. Olyan volt, mintha millió piciny gyertya lángja okozná a gyönyörű ragyogást.

Nem értette az álmát. Felemelte a kis, bekeretezett képet a komódról, s magához szorította. Ebben a sötétben úgyszem látja. Lehunyta szemét, s képzeletében megjelent az álombéli anyu, s visszamosolygott rá. Éjjel is mindig így jelent meg a képzeletében, szőke haja vállára omlott, s gyengéden nézte őt. Szinte mindig vele álmodott.

Hirtelen felgyúlt a lámpafény a szobában, s anyu képe elszállt messze, a csillagok közé.

– Miért állsz itt a sötétben? – morogta az apja.

Fanni meg sem tudott szólalni könnyeitől. Halkan letette a képet és kiment a konyhába.

– Nem tudsz válaszolni? – lépett utána apja.

– Mamira gondoltam.

A beálló csendben Fanni felemelte a fejét, de már csak távozó apja hátát láthatta. Nem lett volna szabad megmondania. Most fájdalmat okozott.

– Bocsáss meg, papi!

Tudta, hogy halk szavait nem lehet hallani, de fáj a szíve az apjáért. Csendben megterített, kivette a sütőből a csirkét, s hozzá salátát tálalt.

– Gyere vacsorázni, papa!

– Miféle csirke ez? – kérdezte Ferenczi János, s leült az asztalhoz.

– Zsuzsi hozta.

– Gondolhattam volna, hogy nem te készítetted.

A lány szótlanul vágta fel a sültet, s osztotta szét. Nem beszélgettek evés közben, ahogy más családban. Fanni tudta, hogy apja, amint befejezi, lezuhanyozik, fogat mos, és bezárkózik a hálósobájába, ahol éjjelig nézi a tévét. Most is pontosan ez történt, ahogy minden este. Ő egyedül maradt. Elmosogatott, majd a szobájába ment tanulni. Már beletörődött, hogy megint hajnalig forgolódik a sötét, csöndes magányban, amikor megszólalt a telefon. Nem nyúlt utána, őt sohasem hívták.

– Tessék – szólta a kagylóba apja.

– Szervusz, János – utánozta dörmögős hangját a húga.

– Jó estét, Zsuzsi! Csak nincs valami baj?

– Semmi. Gyuri szeretné, ha segítenél neki a hétvégén. Meg kéne javítani a csirkeólat. A múltkori vihar nagyon megtépázta.

– Rendben, megmondhatod, hogy megyek. Majd telefonálok, hogy mikor.

– Egyébként milyen volt a sült, János?

– Nagyon finom. Már régen ettem ilyen jót. Nagyon köszönjük, Zsuzsi, elhalmozol minket minden jóval.

– Á, János, egy csirke nem sok a mi nagy farmunkról. Fanni különösen szépet kért. Úgy látom, sikerült meglepnie téged. Már régóta szerette volna kipróbálni a receptet. Szerencsére sikerült neki.

Mély csend volt a vonal túlsó végén.

– Ott vagy, János?

– Igen. Fanni azt mondta, te hoztad.

– Persze, de Fanni készítette el. Talán nem volt jó? Az előbb azt mondtad, ízlett.

Ferenczi János köhintett egyet.

– Kicsit sótlan volt.

– János, a kislányod nem ezt érdemli.

– Zsuzsi, ne beszéljünk erről.

– De...

– Zsuzsi, kérlek! Mondd meg a férjednek, elmegyek a hétvégén, számíthat rám.

– Jól van, János. Jó éjszakát!

– Neked is!

Péntek délután Fanni megállt az iskola kapujában, és körülnézett. Apja tűzpiros autója éppen

akkor kanyarodott a parkolóba.

– Szervusz, papa.

– Mehetünk?

– Persze.

Elindultak a tanári szoba felé, és kihívták a zenetanárt.

– Jó napot kívánok, Ferenczi úr! A nevem Molnár Ferenc. Örülök, hogy találkozunk.

– Én is – rázott kezét a tanárral a férfi.

– Jöjjön, ebben a teremben már nincs senki, itt nyugodtan beszélgethetünk!

Leültek mind a hárman, és Fanni szorongva figyelte tanárát.

– Nos, kedves Ferenczi úr, arról szeretnék önnel beszélni, mi legyen ezután Fannival.

– Remélem, nincs komoly baj!

A férfi elnevette magát.

– Ne legyen megrémülve! Semmi baj. Arról van szó, hogy Fanni kivételes tehetség. Neki már nem elég az iskolai színvonal.

János értetlenül nézett rá.

– Fanni tehetség? De hát miben?

– Nos, a lányának gyönyörű hangja van. Nem szoktál otthon énekelni?

– De, tanár úr, ha egyedül vagyok.

– Értem.

– Mit javasol? – kérdezte Fanni apja.

– Különórát. Ezt a hangot nem szabad eltékozolni. Képezni kell.

– Hol vehetne különórát?

– Például nálam – mosolyodott el a tanár. – Igaz, ez kevés plusz kiadást jelent.

– Rendben. Engem nem érdekel a pénz.

– Akkor megegyeztünk.

– Igen, viszlát!

– Viszontlátásra! Szervusz, Fanni!

János némán lépkedett lánya mellett. Meg volt döbbenve. Zavartan köhintett.

– Hazavigyelek?

– Nem, papa, kimegyek a temetőbe.

– Akkor otthon találkozunk.

A férfi Fanni után nézett, kicsinek és szomorúnak látta. Elgondolkodva ült az autójába, és hazarobogott.

A lány a temetőben elrendezte a virágokat, s leült a sír mellett levő padra. Csendesen nézte a fejfát. Akárhányszor kijött ide, mindig elolvasta a táblát.

„Ferencziné Szabó Katalin. Élt huszonnégy évet.”

– Mami – suttogta, és kezébe temette arcát. Édesanyja fájdalmasan fiatal volt. Miért halt meg hát? Miért hagyta őt magára? Tizennégy éve magányosan él apja mellett.

Talán egy félórát üldögélhetett ott, majd szomorúan felállt a padról, és elindult haza.

Csendben lépett a házba, köszönni akart, mert meglátta Zsuzsanna ballonkabátját a fogason.

Ám apja hangja megállította. Nem akart hallgatózni, de amit hallott, megdermesztette.

– János, ez szörnyű! Fanni nem ezt érdemli tőled. Nagyon szeret téged.

– Nem akarok erről beszélni, Zsuzsi.

– Nézd, attól, hogy nem beszélsz róla, még probléma marad.

A férfi csak legyintett.

– Hol van most?

– A temetőben.

– Látod, milyen rendes lány. Milyen gyakran elmegy az anyja sírjához.

– Talán a lelkiismeret hajtja oda – mondta gúnyosan a férfi.

– Miről beszélsz, János?

– Zsuzsi, te nem éreznél semmit, ha megölted volna anyádat?

– De János! mit akarsz ezzel mondani?

A férfi dühösen kiabálni kezdett.

– Azért, mert ha Fanni nem dobja azt a labdát az úttestre, és nem szalad utána, akkor Katinka nem ugrik oda, és nem üti el az autót.

– János, Fanni három éves volt.

– Attól még nem kellett volna halálra gázoltatnia az anyját.

Fanni odakint lassan elindult a szoba felé, és megállt az ajtóban.

– Papa – suttogta.

Apja és Zsuzsa döbbenet fordultak felé.

– Papa, azt mondom, gyilkos vagyok? – zokogta. – Napról napra, minden tettemmel azt könyörgöm, hogy szeress. És te gyűlölsz? Ó, papa, miért szeretlek ennyire nagyon? Talán mert senkim sincs rajtad kívül! De ma rájöttem, hogy te sem vagy. Egyedül vagyok a világon. Kétségbeesetten dobta le az iskolatáskáját, és elrohant, maga után hagyva a döbbséget némaságot.

Fanni zaklatottan futott, azt sem tudta merre. Könnyei elhomályosították szemét. Kimerülten ért a városszéli parkba, és lerogyott egy padra. Vállait rázta a zokogás. Telesírta a zsebkendőjét. Csak nagyon lassan tudott megnyugodni. Ám a végtelen szomorúság nem akart csillapulni. Csend volt körülötte, már sötétedni kezdett. Egy álmos madár hangja édes zsongással töltötte el a parkot. A lány dallam gyenge gyógyír volt fájó szívére.

Hirtelen egy puha, selymes kéz érintette meg a vállát. Felkapta a fejét.

– Ne haragudj – hallotta az ismeretlen szép hangját. – A nevem Dobos Angéla. Bocsáss meg, ha zavarlak, de olyan elhagyatottnak látszotál.

Fanni csodálkozva nézett a fiatal nőre.

– Engem Ferenczi Fanninak hívnak.

Az idegen nő leült mellé, és elrendezgette virágos ruháját a térdén. Szőke, egyenes szálú haját a vállá mögé dobta.

– Szólj, hogyha egyedül szeretnél maradni!

– Inkább nem. Jó szólni valakihez. Olyan magányos vagyok.

– Elmondod, mi a baj? – kérdezte Angéla kedvesen.

– Tudod, Angéla, az édesanyám meghalt, amikor három éves voltam. Az apám pedig gyűlöl – elszorult a torka.

– Nem lehet, hogy félreérted, Fanni?

– Ó, nem. Eddig azt hittem, van remény, de ma...

– Mondd csak bátran!

– Hallottam, hogy apám azt mondta a nővérenek, hogy én öltem meg a mamit – könnyei újra hullani kezdtek. – Pedig úgy szerettem.

– Miért mondta ezt apád?

– Mert akkor kigurítottam a labdát az útra, és utána akartam szaladni. De az anyukám eltolt az úttestről, és őt gázolták halálra. Ezt is csak ma tudtam meg, eddig azt mondták nekem, autóbalesetben halt meg. De nem igaz, én öltem meg!

Angéla átkarolta a vállát, és adott neki egy zsebkendőt.

– Nincs igazad, Fanni. Ez bárkivel megtörténhet.

– De apám gyűlöl érte, nem szeret engem senki.

– Fanni – fogta meg a kezét Angéla –, mondok neked valamit. Te még biztosan nem tudod, de én elmondom neked. Hidd el, van valaki, aki szeret téged!

A lány abbahagyta a szipogást, és elkerekült szemmel nézett rá.

– Ismersz valakit, aki szeret engem?

– Igen, Fanni. Hallottál már Istenről? Ő az, aki nagyon szeret téged és engem is.

- Nem sokat hallottam róla. Persze az iskolában tanultunk bibliai történetekről, de ezt még senki nem mondta.
- Kicsi vagyok én ahhoz, hogy igazán meg tudjam veled értetni, de megpróbálom. Nos, az Úr olyan nagyon szeret minket, hogy a Fiát, Jézus Krisztust adta érettünk kereszthalálra. Ezáltal elnyerhetjük az örök életet, ha őt követjük.
- Fanni ámuldozva hallgatta.
- Mindamellett az ima megnyugvás és békesség is szomorúságunkban, hiszen az Úr nem hagyja figyelmen kívül. Éppen bibliaórára megyek. Fél héttől lesz. Akarsz velem jönni?
- Igen.
- Nem fognak otthon nyugtalankodni?
- Biztosan nem.
- Akkor siessünk, még odaérünk.

Fanni nem győzött csodálkozni a gyülekezeti tagok hatalmas szeretetén. A hittanórákon sokat hallott a két legfontosabb parancsolatról, de sohasem érezte át. Itt pedig valósággá vált az Ige. A fiatalok, akiket itt ismert meg, mélyen hittek, és szerették az Urat. Egymás iránt pedig igazi testvéri érzélemmel viseltettek.

- Fanni, engedd meg, hogy bemutassam neked Kondor Zsoltot, együttesünk vezetőjét.
- Örülök, hogy megismerhetlek – mosolygott a fiú. – Gyere, ülj le közénk! Hallgassuk az Igét!

Lassan elcsendesedett a gyülekezet, és az igehirdető felkérte őket az éneklésre. Fanni boldogan próbálkozott az ismeretlen dallammal és magával ragadta az egységes zengés. Úgy érezte, hangjuk messze száll, fel oda, ahol a Mennybéli lakozik, s az édes muzsika nyugalmat és boldog meglepődést árasztott szét benne. Sor került az Ige felolvasására is, amely különösképpen éppen a szeretetet hirdette. A közös ima nagyon magasztos volt. Fanni könnyei hullani kezdtek, s magában csak ezt tudta ismételtetni: „Szeretlek Uram! Kérlek, bocsáss meg!”

Lassan befejezéshez készültek a gyülekezet tagjai, s néhányan hangosan mondták el imájukat.

- Uram, áldott Király! – szólalt meg Fanni mellett meghajtott fejjel Angéla. – Kérlek, Uram, nyújtsd a kezed új testvérünk, Ferenczi Fanni felé! Add, hogy érezze a Te jóságos kegyelmedet és szeretetedet! Vezesd Uram, az immár megkezdett úton, mindig Feléd!

Valami szokatlan boldogság emelte fel. Végre nyugalmat talált, és társakat hitében. Nem is értette, hogyan élhetett eddig Isten nélkül: miért nem látta meg ezt a csodálatos kegyelmet? Minden alkalmat megragadott, hogy elmehessen a gyülekezetbe, az együttes tagjai pedig szeretettel fogadták be. Mennyire örült, hogy nem hanyagolta el a zeneórákat! Hangja tisztán és csengőn szállt fel az ég felé. Egyedül apja zavarta meg ezt a jó hangulatot. Fanni szerette volna őt is a gyülekezetben látni. Ez volt imájának központja.

Ferenczi János csak annyit vett észre, hogy lánya kevesebbet van otthon, de ez nem zavarta. Most valaki más kötötte le a figyelmét, a szép, fekete hajú bárénekesnő, Linda. Munka után mindig beugrott a bárba egy italra. Ám eddig csak lehajtotta, és már ment is. Három héttel ezelőtt azonban új énekesnőt avattak, akire János felfigyelt. Búgó hangja megigézte a férfit. Azóta minden este kicsit tovább maradt. S tegnap hazakísérte a nőt. Holnapra meghívta vacsorára. Majd Fanni készít valami finomat.

„Hol lehet ez a lány?”

Amint kigondolta, Fanni kulcsa megzördült a zárban.

- Szervusz, apa!
- Hol voltál már megint? – kérdezte mérgesen apja.
- Gyülekezetben.

– Hol? Miféle gyülekezetben?
– Ez egy pünkösdi gyülekezet, papa.
– Nem tetszik ez neked, Fanni! Anyád is mindig templomba járt, mégis korán meghalt.
– A mami?
– Igen.
– Hova járt?
– A közeli katolikus templomba – a férfi hangja elérzékenyült –, nagyon kedves volt, segített a gyülekezeti tagoknak. És nemcsak szokásból járt oda. Mélyen hitt, és igyekezett jó keresztény lenni. Téged is gyakran vitt magával.
– Most már tudom, miért látom álomban mindig gyertyafényben.
Mély csend állt be. Zavartan néztek egymásra. Különös volt arra emlékezni, aki összekötötte őket, és akit mindketten oly nagyon szerettek.
– Holnap vendégünk lesz vacsorára – köszörülte meg a torkát apja.
– Ismerem, papa? – szólt Fanni még mindig elérzékenyült hangon.
– Nem.
– A munkatársad?
– Linda a neve. Énekesnő abban a bárban, ahová járni szoktam.
A lánynak elszorult a torka.
– Majd készítetek valami finomat. Hány órára jön?
– Hatra.
– Papa, kérlek, ne haragudj, de nekem akkor el kell mennem.
– Fanni, én be akarom mutatni neked, nem hagyhatod itt!
– Kérlek, papa!
– Nem. Itthon maradsz!
– Rendben.
Ferenczi János elcsodálkozott. Mi történt Fannival? Régebben sokáig vitatkozott volna vele, amíg el nem engedi. Lehet, hogy a gyülekezetben engedelmességet tanítanak neki?

Fanni megterítette a legjobb ízlése szerint, s megnézte az óráját. Még tíz perc, és megérkeznek. Kikapcsolta a sütőt, átöltözött, és leült az egyik székre. Félelem szállta meg. Miért hozza ide apja ezt a nőt az otthonukba? Még ha nem is volt sok szeretet ebben a házban, mégis kettejüké volt. Édesanyja emléke összetartotta őket. Megzörrent a kulcs a zárban, és Fanni meghallotta az ismeretlen nő hangját.

– Milyen szép házad van, János!
– Fáradj beljebb! Ó a lányom, Fanni.
– Jó napot kívánok, Linda néni!
– A nevem Várhegyi Linda.
– Foglaljon helyet, máris hozom a vacsorát.
Kint a konyhában alig tudta felválni a kacsát, annyira remegett a keze. Az étkezőből poharak koccanása és vidám nevetés hallatszott. Fanni szépen elkészítette a tálalt, és felszolgált.
– Finom volt – állt fel evés után Linda –, te készítetted?
– Igen. Édesanyám régi recepteskönyvében olvastam.
Zavart csend következett.
– Mesélj magadról, Fanni! Hol tanulsz?
– A helyi középiskolában.
– Mi szeretnél lenni?
– Még nem tudom.
– Mit csinálsz, mi a hobbid? Biztos van valami csoport, vagy egyesület, aminek a tagja vagy.
Kislány koromban én is az iskolai szurkolócsapat tagja voltam.
– Én gyülekezetbe járok, Linda néni.

– Hívj csak nyugodtan Lindának, én még fiatal vagyok. Mit is mondtál, hogy gyülekezetbe jársz? Ez valamilyen vitafórum, vagy ilyesmi?

– Nem, keresztény gyülekezet.

Linda elképedt.

– János, miért hagyod, hogy a lányod ilyen helyre járjon?

– Nem csinál semmi rosszat, Linda.

Fanni elmosolyodott.

„Köszönöm, papa!” – gondolta magában.

A nő megköszöri a torkát.

– És jól tanulsz?

– Hála az Úrnak, jól. Önnek nincs gyermeke, Linda?

– De van egy fiam, tíz éves.

– Miért nem hozta magával, szívesen megismertük volna!

– Az apjával él az Egyesült Államokban.

– Az apjával, egy ilyen kis gyerek?

– Tudod, Fanni, mindkettőnknek jobb így. A férjem tud gondoskodni Dávidról, én pedig nyugodtan énekelhetek.

Fanni közben összeszedte a tányérokat, és a konyha felé indult. Megtorpant a küszöbön, és visszafordult.

– És Dávidnak is így jobb? – kérdezte halkán, majd elhagyta az étkezőt.

Tízkor Linda az órájára nézett.

– Nos, mennem kell. Ma én énekelek éjszaka, és még át is akarok öltözni. Viszlát, Fanni!

– Előremegyek – állt fel János –, kihozom a kocsit a garázból.

A férfi felkapta a dzsekijét és a kulcsait.

– Segítsd fel a kabátot Lindára! – mondta, és kisietett.

Fanni behozta a nő kabátját, és átnyújtotta neki.

– Parancsoljon. Örülök, hogy megismertük egymást, Linda! Remélem, máskor is eljön!

A nő felöltözött, és megtapogatta Fanni hátát.

– Mit csinál, Linda?

– Megnézem, kinőttek-e már a szárnyaid, angyalkám! – mondta, és gúnyosan kacagva kilépett az éjszakába.

Ferenczi János átment lánya szobáján, és becsukta az ablakot. Esni kezdett. Már indult is kifelé, amikor az íróasztalon megpillantott egy levelet.

„Kedves Angéla!

Azt mondták, fertőző beteg vagy, ezért nem tudunk meglátogatni. Imádkozunk érted.

Képzeld, mi történt velem! Az egyik testvér egy kis könyvet adott, hogy olvassam el. És fantasztikus dolog volt benne.

Sohasem békéltem meg az édesanyám halálával. Nem értettem, a szeretet Istene hogyan tehetett ilyet velem. De ebből a könyvből megértettem. Egy történet volt benne. Egy házaspárról szólt, akiknek egyetlen kislányuk meghalt. Hogy felejtessenek, elmentek egy utazásra. Az egyik helyen egy pásztort láttak, aki a sovány legelőről egy kövér, dús rétre akarta vinni juhait. De a két rét között egy gyorsan zajló patak folyt, és a juhok nem mentek át rajta. Ekkor a pásztor elvette az egyik juhtól a kis báránycáját, és átvitte az ölében. Az anyaállat pedig habozás nélkül követte bégető báránycáját.

Isten is így cselekszik velünk. Magához veszi azokat, akiket szeretünk, hogy a mi figyelmünket a menny felé fordítsa.

Én is úgy vágyom oda, hogy a mamival találkozzam. És úgy szeretném, ha a papa is ott lenne...”

A férfi megrendülten tette le a félbemaradt levelet.

– Katinka – suttogta, és lehunyta könnyes szemeit.

A telefon csengése éles törként hasította át a csendet. Ferenczi János megdörzsölte halántékát. Ma este egy aktán dolgozott, amit holnap tárgyal a bíróság. Védenca nagyon bízott benne. Az órájára nézett. Biztosan Fanni hívja, mert késik. Mindjárt fél kilenc, hogy eljárt az idő!

– Tessék – szólt a kagylóba.

– Jó estét kívánok, Ferenczi Jánost keresem.

– Én vagyok.

– A kerületi rendőrkapitányságról hívom. A lányát baleset érte.

– Tessék? Hol van most?

– A kórházba szállították.

– Él?

– Sajnos, többet nem tudok. Sajnálom, uram. Viszonthallásra!

A férfi kiejtette kezéből a kagylót. Néhány másodpercig elborította a félelem, de aztán sietve öltözni kezdett, és beült az autójába. A kórházban nyüzsgés fogadta, azt sem tudta, kihez kell fordulnia.

– Bocsánat – állított meg egy orvost –, Ferenczi János vagyok. A kislányomat keresem.

– Fannit most vitték a műtőbe. Nincsenek életveszélyes sérülései. Üljön le, nyugodjon meg uram! A kollégáim mindent megtesznek a biztos gyógyulásért.

– Köszönöm.

János hangja rekedt volt. Lerogyott egy padra.

Órák teltek el, míg várakozott. Aggodalma hatalmasra nőtt. Felhívta Zsuzsit is, aki rögtön a kórházba sietett.

– Mi tarthat ilyen sokáig? – fordult hűgához.

– Nyugodj meg, János, semmi baj nem lesz!

Egy fiatal, fehérköpenyes nő lépett hozzájuk.

– Önök Ferenczi Fanni szülei?

– Az apja vagyok – állt fel János.

– A műtétnek vége, nincs életveszély. De a kislány kómában van.

– És ez meddig tarthat?

– Sajnos, semmi biztosat nem tudunk uram.

– Bemehetünk hozzá?

– Még nem, de holnap már be. Menjenek haza, vigyázzunk rá!

– De hát mi történt?

– Elgázolta egy autó. Egy kisfiú után szaladt, aki kihúzta kezét az édesanyjából, és a kocsik közé rohant.

János a hűgára nézett, és nyelt egy nagyot.

A nő is letaglózva állt ott, és bátyja karjába fűzte kezét.

– Gyere, János, hazaviszlek!

Szinte vonszolnia kellett hazáig.

Ferenczi János lánya ágya mellett ült, és némán nézte.

– Nem vagy gyilkos, kislányom – mondta nagysokára.

Megfogta Fanni élettelen kezét, s két markába rejtette. Halk léptek zavarták meg az apa fájdalmát.

– Bocsánat – szólt egy kedves hang. – Dobos Angéla vagyok a gyülekezetből.

János felállt, és egy másik széket húzott a magáé mellé.

– Foglaljon helyet, Angéla!

A nő becsukta az ajtót, és leült.

– A gyülekezetben mindig imádkozunk érte.
– Köszönöm – sóhajtott a férfi. – Lehet, hogy nekem is ezt kéne tennem, de nem tudok.
– Ha nem zavarja, megpróbálhatjuk együtt – mondta szelíden a fiatal nő.
János meglepve nézett rá.
– Gondolja, hogy sikerül?
– Az Úr meghallgatja az imánkat, és segít mindig. Jöjjön, térdeljünk le!
A férfi engedelmessé vált, s összekulcsolták a kezüket.
– Uram – szólt halkán Angéla –, eléd visszük szeretetünket és aggodalmunkat. Szerettünkért, Fanniért szólunk Hozzád. Kérünk Téged, ha ez az akaratod, mentsd meg őt nekünk, add vissza az édesapjának! Áldott légy Uram, hogy meghallgatsz minket, és megerősítesz az imádság erejével. Add Uram, hogy nyugodjunk bele a döntésedbe, és ezután is híven kövessünk Téged! A Jézus Krisztus nevében kérünk, ámen.
A nő felállt, és csendben távozott. János pedig akadozva ugyan, de imádkozni kezdett.
– Istenem, kérlek... nekem nincs senkim rajta kívül..., mit tehetnék nélküle? Add vissza, kérlek...
Lánya csöppnyi kezére hajtotta fejét, és zokogni kezdett.
– Én... ha meggyógyul, elmegyek vele a gyülekezetbe...
Olyan mélyen elkeseredett, mint még soha. Fanni nélkül sivár lenne az élete, csak érte él.
– Segíts, Uram – nyöszörögte.
Már-már alámerült a legnagyobb kétségbeesésbe, de hirtelen nyugalom és szeretet szállta meg, szívét elöntötte a fény, mert lánya megmozdította a kezét.
– Papa...

János és Fanni kiléptek a gyülekezet kapuján, s a férfi így szólt:
– Kislányom, lehet, hogy én még nem hiszek teljesen, de azt éreztem, hogy ebben a gyülekezetben nagyon nagy a szeretet.
A lány felmosolygott rá.
– Máskor is velem jössz?
– Szeretnék. Hinni akarom, hogy az Úr begyógyít minden sebet, eltöröl minden fájdalmat.
– Ez így van, papa.
– Remélem, talált itt kellő ösztönzést a folytatáshoz, János – lépett hozzájuk Angéla.
– Találtam. Olyan jó volna, ha az emberek mindenütt így fogadnák a megtérőket, s nem rettentenek el őket a hittől.
– Ehhez is az Úr segítsége kell, nélküle erőtlenek, és jóra képtelenek vagyunk. Szeretném, ha elfogadná tőlem ezt a Bibliát, és olvasná mindig!
A férfi meghatottan vette el a könyvet, ami – tudta – egész életét megváltoztatja majd.
– Köszönöm, Angéla. Majd együtt olvasunk a lányommal. Jöjjön el hozzánk ebédre! Finomat főzött Fanni.
Elindultak hazafelé. Ferenczi János pedig úgy érezte, megtalálta a nyugalmat, és élete értelmét. Tudta, hogyha közösségben él az Úrral, akkor egy távoli, dicsőséges, szent haza várja, ahol „halál nem lesz többé; sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom”, mert „az Isten eltöröl minden könnyet”.
Ezután mindig a szeretet fogja vezérelni, mert az a legfontosabb dolog ezen a világon. Ezeket megértve, lányához fordult, és elmondta neki, amit már régen szeretett volna, de még nem tette meg:
– Szeretlek, Fanni!

HIRDETÉS – REKLÁM – EGYEBEK

Forradalom • D. S.

Nem az 1956-os forradalomra utal a cím, pedig talán sokan arra gondoltak. Nem is egyértelműen a technika forradalmára, holott láthatjuk, milyen rohamléptekkel fejlődik. Napjainkban a kommunikáció forradalmát éljük!

Nap mint nap kapkodjuk a fejünket, mert célpontjai vagyunk az információrobbanásnak. Szakemberek megállapították, hogy egy embert naponta közel ezer reklámbenyomás érhet. Kezdvé a reggeli borotvahabon levő reklámtól az esti fogkrémen levőig.

Rengeteg információval céloznak meg bennünket, és mindenki azért harcol, hogy őt válasszuk. Ennek érdekében a technika legújabb vívmányait is bevetik.

A legfrissebb, háborzongató kísérletet a közelmúltban végezték az Egyesült Államokban. Az USA elnökét, Bill Clintont filmre vették, amint beszélt. Számítógép segítségével elemezték, miként formálja az abc hangjait. Ezután írtak egy szöveget, melyhez a számítógép elkészítette a képeket, a filmet. Olyan szöveget adtak az elnök szájába, amit soha nem mondott, a képernyőn viszont teljesen úgy látszott, sőt úgy hallatszott, mintha ő mondta volna.

Talán már érthetőbb a cím. Forradalom!

Istenünk, mi jöhet még addig, amíg eljössz?

Hófehérré • B. S.

*%%Jöjj el
velem
oda,
hol
minden
hófehér:
a Szó,
az Írás,
a Gondolat,
s a tett!
... a szín,
az íz,
a fény,
s az árnyék...
Jöjj,
menjünk Hozzá
a Golgotára,
s ott
a legsötétebb
szív is
hófehérré
kegyelmesül.%%*

Bölcs mondás

Azt megtanulni, amire Isten bennünket nyomorúság által akar megtanítani, fontosabb, mint a nyomorúságból kikerülni.

Testvéri kérés • Telegdi József dékán

Bibliai Főiskolánk céljának tekinti – a többiek mellett – a határon túli magyar testvéreink segítségét a bibliai képzés területén. Ennek jegyében tanulhat intézményünk nappali tagozatán négy fiatal hallgató. A Vajdaságból érkezett két hallgató támogatását az Agapé Gyülekezet (Bp.) vállalta. Kérjük azokat a gyülekezeteket és testvéreket, akik a két erdélyi férfitestvér anyagi támogatására indítást éreznek, hogy vállaljanak részt ebben a nemes szolgálatban. A segítségnyújtás történhet közvetlenül a BF csekkjén, de az Országos Titkárságén is. Minden esetben kérjük feltüntetni: „Erdélyi főiskolások támogatására.” (Tájékoztatásul: hallgatóink tandíja 2000 Ft. Emellett kb. ugyanekkora összegre lenne szükségük személyes költségeik fedezésére.) A legcsekélyebb segítségnyújtást is hálás köszönettel fogadjuk.
Testvéri köszöntéssel: *Telegdi József* dékán

Rádióműsorok

Örömmel tudatjuk testvéreinkkel, hogy az új évben Közösségünk hat alkalommal szerepel a Rádió Vallási fél óra című műsorában. A műsorok a Kossuth adón, pénteki napokon hangzanak el 13³⁰-tól 14⁰⁰ óráig, dátum szerint: 1995. január 20, március 17, június 2, szeptember 8, október 20 és december 22-én. Ezen túlmenően egy istentiszteletet élőben is közvetít majd a Kossuth rádió július 23-án, vasárnap 10–11 óra között. Adjunk hálát Urunknak ezekért a lehetőségekért, és imádkozzunk a műsorokban közreműködő testvéreinkért, valamint a műsorok áldásaiért, hogy az evangélium ezek által is terjedjen!

Megjelent

a tatabányai fiatalok dicsőítő kazettája, a MINDIG FORMÁLD A SZÍVEM!
Ára 250 Ft. Utánvétel megrendelhető a következő címen:
Windisch József 2800 Tatabánya, Mártírok útja 86. 1/2.

Hirdetési tarifák

Ezúton értesítjük kedves olvasóinkat, hirdetőinket, hogy a jövő évben az üzleti jellegű hirdetéseket, reklámokat (könyvek, kazetták megjelenése, stb.) csak díjfizetés ellenében jelentetünk meg az Élő Vízben. Az apróhirdetések ára (50 szóig) 500 Ft, hosszabb vagy nagyméretű hirdetések esetén a díj az elfoglalt hellyel arányosan emelkedik, pl. a hátsó borítón megjelenő egész oldalas hirdetés 5000 Ft-ba kerül.
A missziótevékenységgel kapcsolatos hirdetések természetesen továbbra is ingyenesek.

Könyvajánlat • Összeállította: *T. J.*

{k1994605}

Szeretettel ajánljuk olvasóinknak az alábbi könyveket.
Megjelent az ICI-sorozat következő kötete:

Dorothy L. Johns: Hogyan tanulmányozzuk a Bibliát? – Bevezetés a rendszeres bibliatanulmányozásba

Ez a tankönyv segítségedre lesz abban, hogy

1. meglásd a bibliatanulmányozás értékét;
2. megismerj néhány bibliatanulmányozási módszert;
3. a gyakorlatban is tudd alkalmazni ezeket a módszereket;

4. megoszd másokkal a bibliaismeretedet.

Nyomdában van a következő két kötet, melyek megjelenését december elejére várjuk!

Robert L. Brandt: *Lelki ajándékok*

Ez a tankönyv segítségedre lesz abban, hogy

- meglásd: minden egyes hívő ember fontos a gyülekezetben, mint akik a lelki ajándékok élő csatornái;
- megértsd a lelki ajándékok különbözőségének célját és szerepét;
- felismerd a Szentlélek építő és a gonosz lelkek romboló munkája közötti különbséget;
- felismerd és értékeld a Krisztus testén belül található lelki ajándékok sokféleségét;
- világos legyen előtted a természetes, veleszületett adottságok (talentumok) és a lelki ajándékok közötti különbség;
- felfedezd, megtapasztald és szolgálatodban teret engedj a lelki ajándékok működésének.

William Farrand: *Tanácsadó, tanító és vezető – Tanulmány a Szentlélekről*

A könyv bevezető tananyag a Szentlélek tulajdonságairól és a teremtéstől napjainkig e világban végzett munkájáról. A könyv személyes, hatalmas és hasznos barátként jeleníti meg Öt, olyanként, aki a Szentlélekkel teljes hívőkben lakozik, és rajtuk keresztül kijelenti Jézus Krisztust a világnak. A Szentlélek-kereszttség pünkösdi megtapasztalása segítségével a hívő erőt nyer a bizonyágtételre, a szolgálatra és a szent életre. A könyv gyakorlati útmutató a Szentlélekkel teljes életre vágyó keresztényeknek.

Ez a tankönyv segítségedre lesz abban, hogy képes légy

1. felsorolni a Szentlélek isteni és személyi jellemvonásait;
2. elmagyarázni a Szentlélek munkáját a teremtésben, az emberrel való kapcsolattartásban és az újjászületésben;
3. megérteni a következők értelmét: dicsőítés a Lélek által, Szentlélek-keresztység, a Lélek ajándékai és a Lélek gyümölcse;
4. felismerni a Szentlélekkel teljes élet értékét, és azt kívánni, hogy a Szentlélek kinyilvánítsa Jézus Krisztust az életedben.

A fenti ICI-könyvek ára egységesen 300,- Ft/db

Még ez évben szeretnénk megjelentetni a Közösség kiadványaként

William K. Kay: *Prófétáljatok!*

c. művét (sajtó alá rendezése folyamatban van).

Az Újszövetségben bizonyítékokat találunk arra nézve, hogy az első századi gyülekezeteket nem csak a gyógyítások csodái és a gyors evangélizáció, hanem a prófécia is inspirálta.

Voltak prófétáló keresztények, akik ezzel a szolgálattal járultak hozzá az Egyház életéhez.

A prófétálás izgalmas ajándékát sok évszázadon keresztül elhanyagolták és nem használták, de a Szentlélek huszadik század eleji kiáradását követően fokozatosan újra előtérbe került. Ez a könyv az Újszövetség prófeciáról szóló részeinek vizsgálatával kezdődik, majd a huszadik századi prófécia tanulmányozására tér át. Az utolsó fejezet a prófécia gyakorlati használatáról szól, és az ezzel kapcsolatos áldásokkal és problémákkal is foglalkozik.

A fent ismertetett könyvek megvásárolhatók, ill. megrendelhetők az Országos Titkárság címén (rendelés esetén postaköltség felszámításával).

Bibliát olvasó és ismerő keresztényeknek ajánljuk

Tulipán Miklós: *A világosság és a sötétség angyalai*

című – közelmúltban megjelent – könyvét. A mű az angyalokról szóló átfogó tanulmány.

Beszerezhető a szerzőnél, ill. gyülekezeti könyvtáraknál.

Az 1995. évi kiadói terveink között szerepel a

Stanley M. Horton: Mit tanít a Biblia a Szentlélekről?

c. könyv megjelentetése. A vaskos kötet fordítása már elkészült. Tájékoztatóul idézzük a bevezető, ajánló sorokat:

Pünkösdi napján Péter apostol az emberek által észlelt jelenségek magyarázata közben Jóel próféciájára hivatkozott: „Az utolsó napokban, így szól az Isten, kitöltök Lelkemből minden halandóra” (ApCs 2,17).

A Biblia tanulmányozói között pedig kételkedhet-e valaki abban, hogy az utolsó napokban élünk? Az utolsó idők lelki jelei vesznek körül minket mindenfelől. Azok számára, akik nem értik Isten próféta tervét, ezek a napok nyomasztóak, Isten gyermekei számára azonban bátorítóak és reményteljesek. A Biblia megerősít minket abban, hogy Urunk és Megváltónk, Jézus Krisztus visszajövetele előtt a Szentlélek hatalmas kiadására számíthatunk.

Érthető, hogy a Sátánnak mindent meg kell tennie annak érdekében, hogy Isten munkáját akadályozza. Ha nem veheti rá az embereket arra, hogy ellenálljanak a Szentírás tanításának, akkor arra ösztönzi őket, hogy túlmenjenek rajta, tehát az érdektelenség vagy a fanatizmus ösztönzésével próbálja Isten tervét megghiúsítani.

Isten válasza a Sátánnak ezekre a mesterkedéseire részben abban a hangsúlyban nyilvánul meg, amelyet jelenleg sok szerző a Szentlélekre helyez. A Szentírás elkötelezett tanulmányozóinak minden írása megérdemli megbecsülésünket, de különösen hálásak vagyunk Dr. Stanley M. Hortonnak ezért a hatalmas munkáért, amely nagyszerűen betölt egy, a pünkösdi irodalomban mindeddig fennálló űrt.

Ez a kötet nem más, mint egy tanulmány a Szentlélekről. A szerző szavait idézve, „a könyv célja egyszerűen az, hogy a Biblia könyvenkénti tanulmányozásával új pillantást vessünk a Szentlélekről és az Ő munkájáról szóló tanításra”.

Az olvasó kiváló szövegmagyarázást, hitelvi megbízhatóságot és gyakorlati alkalmazhatóságot talál a műben, mindezeket túl pedig olyan ösztönzést, amely örömtelivé teszi a könyvre való hivatkozást akár a kutatómunka, akár az áhítatos olvasás során.

Akik ismerik a szerzőt, tudják róla, hogy az Úr alázatos és elkötelezett szolgája, aki megbecsüli a Szentlélek munkáját és személyét, akinek élete a Lélek gyümölcseinek megnyilvánulása, szolgálata pedig a Lélek nyújtotta lehetőségek megvalósulása.

Amellett, hogy a könyv korunk egyik nagy pünkösdi tudósának műve, a nagy igazságok úgy fogalmazódnak meg benne, hogy azokat mindenki megérthesse és hasznosítani tudja, a könyv elolvasása után pedig abban az érzésben lehessen része – amelyben nekem is –, hogy az isteni gondviselés időzítette a mi korunkra ennek a könyvnek az Egyházban való megjelenését.

Olvasói levelek

{k1994606}

Karácsony ünnepe • Prepok Gábor (Tápióság)

olvasónk küldte az alábbi verset:

*%%Karácsony ünnepe drága vagy te nekem,
Mert akkor jött értem a mennyből Mesterem.
Jászolban született, nem királyi díszben
Szegénység, szerénység vette körül itten.
De mégis királyi volt a megjelenése,
Angyaloktól hangzott neve dicsérése.
Hirdették, hogy leszállt mennyből a szeretet.
Az Isten küldötte, ki téged is nagyon szeretett.
A szeretet leszállt, és vele a béke,*

*Ami a szívednek legyen legfőbb része.
Lélek, csak akkor lesz boldog karácsonyod,
Ha Jézust, a Megváltót szívedben hordozod.
Fogadd be hát Őtet, s zengj velünk éneket:
Dicsőség, dicsőség mennyben az Istennek!%%%*

Áldáskívánás • Pánczél Jánosné (Makó)

Ezúton küldöm az augusztusi szám rejtvényének megfejtését, ami nem kevés időmbe és nem kis fáradságomba ill. fejtörésembe került nekem is, aki immár 45 éve naponta olvasom az Igét az Úr kegyelméből. Ezért a szerkesztőnek csak teljes elismerésemet fejezhetem ki. Áldja meg az Úr, amiért ilyen hasznos ismereteket szerezhettünk, akik hozzáfogtunk a megfejtés izgalmas munkájához!

Fiatalok!

Olvasátok az Élő Víz! A lap elsősorban ***nektek szól!*** A benne levő információra az időseknek is szükségük van, de nektek még inkább! Az Élő Vízben sok hasznos tudnivalót találtok gyülekezeteinkről, rendezvényeinkről, a lezajlott eseményekről. A lapban cikkeket olvashattok a karizmatikus világ történéseiről, valamint a manapság divatos irányzatokról, melyek követői főleg a fiatalabb generációból kerülnek ki. Az Élő Vízben olyan dolgokat is megtudhattok, amelyekről gyülekezeteinkben nem hallotok tanítást. A tájékozott pünkösdi fiatalok megrendelik és rendszeresen olvassák az Élő Víz!

Az Élő Víz Irodalmi Alapítvány idei pályázatainak eredménye • Az Alapítvány Kuratóriuma

A karácsonyi jelenet pályázatra egyetlen pályamű sem érkezett. Így a pályázatot eredménytelennek nyilvánítjuk.

A hívő novella pályázat eredménye: A három fős bíráló bizottság úgy döntött, hogy **I. díjat** nem ad ki, mivel erre érdemes művet nem talált a beérkezett pályázatok között.

II. díjat (3000 Ft-ot) nyert *Faragóné Csacsovszky Krisztina* (Miskolc)

Kinőttek-e már a szárnyaid? című novellájával.

III. díjat (2000 Ft-ot) nyert *Szabó Szilvia* (Pécs) ***Még nem késő*** című novellájával, illetve *Faragóné Csacsovszky Krisztina* (Miskolc) ***Az utolsó dal*** című novellájával.

Eredményükhöz gratulálunk testvéreinknek, és az Úr áldását kívánjuk életükre, valamint további hasonló jellegű próbálkozásaikra.

Impresszum

Felelős szerkesztő: Kovács Zoltán

Szerkesztő bizottság: Balogh Sándor, Kázmér Pálné, ifj. Kovács Béla, Nagy Kornél, Pánczél János, Szücs József, Telegdi József.

Tördelőszerkesztő: Erki-Kiss Zsolt

A címlapon: Karácsony Tápiószentmártonban

Kiadja az Evangéliumi Pünkösdi Közösség 1143 Budapest, Gizella út 37. Tel/fax: (1) 251-6987

Felelős Kiadó: Fábián Attila elnök

ISSN 1217-0623

Minden jog fenntartva.

Kéziratot nem őrünk meg és nem küldünk vissza.

KERESZTREJTVÉNY

Kedves rejtvényfejtő testvérek! • Nagy Kornél

Tavaly ilyenkor meghirdettük, hogy Élő Víz előfizetéseket sorsolunk ki azok között, akik a '93/6. számtól a '94/5 számig terjedő időszakban egyszer sem nyernek, de legalább három esetben helyes megfejtést küldenek be. A fentiek szerint hat testvér kap 1995-ben Élő Víz előfizetést: *Bordás Tiborné* (Debrecen), *Gáspár Anett* (Inota), *Komócsi Roland* (Makó), *Kubis Ferencné* (Maglód), *Molnár Anita* (Komló), *Wilhelm Konrád* (Inota). A nyertesek részére a jövő évi számokat a gyülekezetük által rendelt mennyiségű Élő Vízen felül, pluszpéldányként névre szólóan postázzuk.

E pályázati lehetőség az ideai feltételekkel folytatódik, mely a mostani, azaz a '94/6. számtól a '95/5. számig tart.

Végül szeretnénk felhívni a figyelmet arra, hogy egy címről, egy családból alkalmanként csak egy megfejtés vesz részt a sorsoláson.

Keresztrejtvény • Készítette: Nagy Kornél

{k1994608}

VÍZSZINTES: 1. EGY IGEVERS KEZDETE. 17. ... prófécia, melyet a Szentlélek kitöltetésével kapcsolatban szoktak említeni. 18. Tűz által megsemmisíti. 19. A 66 bibliai könyv gyűjteménye. 20. Pest megyei község. 21. „a király bízik az Úrban, és nem ... meg,” (Zsolt). 22. Atlaszkötésű, fémszálás selyemszövet. 24. A szervezet nagy megrázkódtatása okozta súlyos vérkeringési elégtelensége. 25. Kockáztatott érték. 26. Passaunál torkollik a Dunába. 27. „Én vagyok József ... még az én atyám?” (1Móz). 29. Szanballat és társai e völgybe hívták Nehémiást (Neh). 30. Jövendőmondó, visszafelé. 31. „... és az Atya egy vagyunk” (Jn). 33. E helyen mondta Jézus: „Atyám, ha lehetséges, múltjék el tőlem e pohár” (Mt). 37. Asszonynev jelző. 38. A ló fulladozással járó betegsége. 40. Reménnyel kecsgetető. 41. A nitrogén és a bárium vegyjele. 43. A béka kopoltyús lárvája. 46. Tömegközlekedési eszköz. 47. Gedeon kezében jel volt Isten akaratáról (Bír). 49. Daraszerű eledel, ahogy Izrael fiai nevezték. (2Móz). 50. Mozdony németül. 52. t, t, t, t, t. 53. Félsziget a Hebridákon. 54. Laoszban van. 55. „aki pedig megtartóztatja ajkait, az ...” (Péld). 58. Tetőfedők (+ ékezet). 60. Végtelen nyár! 61. „A föld királyai ... és a fejedelmek együtt tanácskoznak az Úr ellen” (Zsolt). 62. Azonos betűk. 63. Dalolása. 65. „Mind ... az Úr, amit akar: az egekben és a földön” (Zsolt). 67. T. Y. G. 68. Uruguayi és új-zélandi gépkocsijelzés. 69. Minden futball-labdában megtalálható! 71. Ébred, régiesen. 72. Ideiglenes rendszámot kapott külföldi gépkocsik jelzője. 73. „Szólj Uram, mert ... a te szolgád” (1Sám). 75. ...-zis, a szó eleji szótag vagy hangzó eltűnése. 77. Pál hűtlen munkatársa. (2Tim, új ford). 79. Júda királya volt, kinek lábait súlyos betegség támadta meg (2Krón). 80. Pozitív töltésű ion, névelővel. 82. „Mert ... mindenkié a hit!” (2Thes). 83. Gazdasági társaság, rövidítve. 85. ...-ország, Etiópia bibliai neve (Ézs). 87. A ruténium vegyjele. 88. Nyírfa páros betűi. 90. Volt világhatalom rövidítése. 91. A szlovák és a svéd autók jelzései. 92. Nem olyan. 93. Á. H. S. 94. Nemzetiség, az egy őstől származók közössége. 96. Az eddig nem ismert étel, ital egyik jelzője (két szó). 98. Árusít. 100. Az uralkodók széke. 101. Főpap volt az újszövetségi idők kezdetén (Lk). 103. „Az ...-ben megment téged a haláltól” (Jób). 105. Disznócsorda.

FÜGGŐLEGES: 2. Földtörténeti korszak, a barnaszemek fő keletkezési ideje. 3. „Eredj a

hangyához, te ...” (Péld). 4. Fordított énekhang. 5. Római kettes. 6. Testemben, lelkemben (visszafelé). 7. Európai Levelező Oktatás. 8. Archeológia. 9. Határrag. 10. Irányváltoztatási fogás a sísportban. 11. Baszk szeparatista mozgalom. 12. Ujjával egybeszabott, bokáig érő japán köntös. 13. Magyar Közlöny. 14. Majdnem kiás! 15. ...-untalan. 16. ... értelmű, szinonim. **17. AZ IGEVERS FOLYTATÁSA.** 21. Ümög. 23. Éderné szignója lehet. **28. AZ IGEVERS BEFEJEZÉSE.** 32. Indulatszó. 34. Valamely műnek a tartalomra utaló rövid megjelölése. 35. Rátót határok nélkül! 36. Fejér megyei község. 38. Kívül. 39. Dicsérjétek az Urat! 41. A sorsolásban kihúzatlan személy vagy szelvény (+ékezet). 42. „mert ... az ő Istenének van szentelve” (3Móz). 44. „Imé az Isten ...!” (Jn). 45. Két folyó; az egyik a Dunába, a másik a Jeges-tengerbe torkollik. 47. Szeretből figyelmes, kíméletes. 48. Emberhez méltó erkölcsi magatartás, emberség. 51. Száraz teasütemény. 53. Alázatosan, szívre hatóan könyörgök. 56. E. F. K. 57. Tó németül. 58. Cement fele! 59. Földművelő eszköz. 64. Dávid felesége volt (2Sám). 66. Ilyen vetés is van. 69. Belsazar király Istentől kapott intésének utolsó szava (Dán). 70. A comb táján bő, térdnél szűk nadrág. 74. Az egyik legveszélyesebb kábítószer. 75. Akka föníciai város ókori neve. 76. É. O. S. 78. „Alázzátok ... magatokat az Úr előtt” (Jak). 80. Az eddig felváltó esztendő névelővel. 81. Kevésbé koros (két szó). 84. Jellemző áramlat, fejlődési irányzat. 85. Betűző ... a lucfenyőben élő rovar. 86. Vizinövény. 87. Szolgálólány, ki nem nyitott ajtót Péternek (ApCs). 89. Sámuel anyja (1Sám). 93. „a mi napjaink csak ...-ék e földön” (Jób). 95. ...-hegyi Tájvédelmi Körzet. 97. I. H. É. 99. Eltéved páros betűi. 100. Nagytestű tengeri hal. 102. Esel! 104. A nanoszekundum rövidítése. 105. Kamerun határai!

Minirejtvény • Készítette: *Nagy Kornél*

{k1994609}

VÍZSZINTES: 1. Pál e városban búcsúzott el az efézusi vénektől (ApCs 20,17). 5. Bárak atyjának neve (Bír 4,6).

FÜGGŐLEGES: 1. Ezt a nevet adta magának Naómi (Ruth 1,20). 2. Jákób harmadik fia Leától (1Móz 29,34). 3. „Mert minden- ... Isten az Úr” (1Sám 2,3). 4. „A test lámpása a ...” (Mt 6,22).

BEKÜLDENDŐ:

a KERESZTREJTVÉNY vízsz. 1, függ. 17. és 28. soraiban található igevers **helye**, valamint a MINIREJTVÉNY bekarikázott betűiből összeállított szó, mely egy bibliai személy prófétai tartalmú neve.

BEKÜLDÉSI HATÁRIDŐ: 1995. január 7.

A rejtvényeket készítette: Nagy Kornél

A '94/5. szám rejtvényének megfejtése: Keresztrejtvény: 1Jn 2,15a. Minirejtvény: Szeretet
A helyes megfejtők közül kb. 500 Ft értékű könyvjutalmat nyertek: **Berla Ferenc** (Sülysáp),
Csányiné Farkas Mária (Békés), **Gróf Nándorné** (Csetény)

GYERMEKKÖR

{k1994610}

{k1994611}

{k1994612}

{k1994613}

{k19946D}